

Letnik LV

April 1938

Štev. 4

Vsebina 4. štev.: Jagnjetova kri 97. — Postanimo zopet kristjani! 98. — Veliki teden 100. — Velikonočno darilo 102. — Življenje kapucinskega brata Jurija 104. — Vizitacija 105. — Kako se gibljejo tretjeredne skupščine 106. — Nekaj drobnih misli ob uprizoritvi drame »Pesni svete noči« 108. — Pilatova vlada 110. — Zveza večjih sestric sv. Klare 114. — Odlikovanje — imenovanje 115. — Dnevnik kitajske misijonarke 116. — Nekaj statistike o delovanju FMM 118. — Misijoni FMM na kitajskih bojiščih 119. — Šestdesetletnica 120. — Beseda božja in življenje 121. — In naj molijo za mrtve 122. — Spominu vzorne matere in žene-tretjerednice 123. — Kako je z novimi naročniki? 124. — Razgled po svetu 125. — Pax et bonum! — Mir in vse dobro! 127. — Nove knjige 128.

Celoletna naročnina »Cvetja« za leto 1938

Za Jugoslavijo 15 din; za Italijo 10 lir; za Avstrijo 3 šil.; za Ameriko 1 dol.; za druge države protivrednost 24 din. — Posamezna številka 2 din. — Izhaja mesečno.

Izdajatelj: Franč. prov. sv. Križa. — Zastopnik dr. p. Angelik Tominec, O. F. M., prov. prokurator. — Urednik: P. Odilo Hajnšek, O. F. M.

Uredništvo in Upravništvo »Cvetja« Ljubljana, Frančiškanski samostan. Številka ček. računa za Jugoslavijo: 11.495; za Italijo: 11/6580; za Avstrijo: A-156.946. Natisnila Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč).

Rimsko serafinski koledar za leto 1938

A p r i l

1 P		S. Hugo, šk.	16 S	vo.	Vel. sobota.
2 S		B. Leopold, sp., 1. r.	17 N	VO. PO.	Velika noč.
3 N		5. postna, tiha.	18 P		Veliki ponedeljek.
4 P	PO.	S. Benedikt, sp., 1. r.	19 T	PO.	S. Apolonij, muč.
5 T		S. Vincencij Fer., sp.	20 S		S. Neža, dev.
6 S		B. Krescencija, dev., 3. r.	21 Č	PO.	S. Konrad Parz., sp., 1. r.
7 Č	Čm.	B. Viljem, sp., 3. r.	22 P		B. Frančišek, sp., 1. r.
8 P		Marija 7 žal.	23 S	PO.	B. Egidij, sp., 1. r.
9 S		B. Tomaž, muč., 1. r.	24 N	PO.	Bela ned.
10 N	VO. PO.	6. postna, cvetna.	25 P		S. Marko, evang.
11 P	VO.	S. Leon Vel., pap., c. uč.	26 T	Čm.	S. Klet, pap., muč.
12 T	VO.	B. Angel, sp., 1. r.	27 S		S. Peter Kanizij, c. uč.
13 S	VO.	S. Hermenegild, muč.	28 Č	PO.	B. Lukezij, sp., 1. r.
14 Č	VO. PO.	Vel. četrtek.	29 P		S. Peter, muč.
15 P	VO.	Vel. petek.	30 S		S. Jožef Benedikt, sp., 3. r.

Razlaga kratice:

VO. = vesoljna odveza. PO. = popolni odpustek. Čm. = črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

r. z. z neom. z.

Ljubljana, Miklošičeva cesta 6

(v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge najugodneje

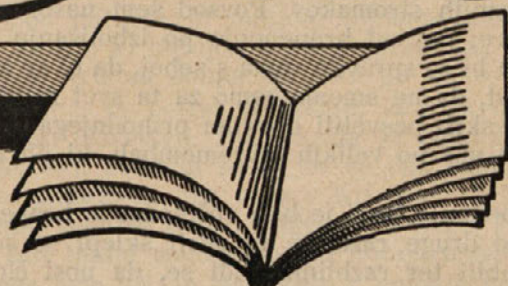
★

Nove in stare vloge, ki so v celoti

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 4%, proti odpovedi 5%

CVETJE

Letnik LV.
Ljubljana

1938 - IV.
April

P. KRIZOSTOM:

Jagnjetova kri

Jezus z jagnjetom

*Nedolžno Jagnje prihaja,
iz grobne žalosti vstaja
v kraljestvo Velike noči.*

*Preko svežega cvetja in trave
polze mu kaplje krvave,
kaplje presvete božje krvi...*

*Kamor iz srčne mu rane
kapljica biserna kane —
cvetka čudovita vzklije.*

*Kamor Jagnje božje pride,
nova zarja duši vzide:
božja milost jo obsije.*

*Jagnje snežnobelo gre
iz objema smrti in teme
v pomlad dehtečo...*

*In ti še vedno v grobu si,
ko veš, da Jagnjetova kri
ti rodila je vstajenja srečo.*

Postanimo zopet kristjani!

Bil sem v mogočnih palačah tega sveta, v delavnicah mirnih delavcev, v pisarnah vestnih uradnikov, v hišah naših kmečkih očetov in mater, v kočah in stanovanjih siromakov. Povsod sem našel srca, pripravljena za verske razgovore; povsod hrepenenje po izboljšanju srca, stremljenje za zaskrbljive duše, da bi se spravila sama s seboj, da bi se združila z Bogom; povsod jasno zavest, da ne smemo samo za ta svet živeti, ampak da moramo svojo glavno skrb posvetiti dnevom prihodnjega veka, dnevom večnosti, ki čakajo na nas po velikih izpremembah, ki jih bomo doživeli ob uri svoje smrti.

Toda to hrepenenje ljudi je bilo večinoma le hrepenenje in potreba trenutka. Prišle so druge razmere in sveti sklepi so se zaradi pritiska teh razmer poizgubili ter razblinili. Zdi se, da nosi človek drugo srce, ko stoji v cerkvi pred Najsvetejšim in drugo, ko stopi skozi vrata svetišča v vrvenje vsakdanjega življenja.

Sicer sem skoraj povsod našel vero, toda ne povsod prave iskrene pobožnosti; strah božji, toda ne povsod ljubezni božje; svete sklepe, toda ne povsod svetih dejanj; javno spoznanje Kristusa, toda ne povsod učenecv in učenk njegovih, ki bi zvesto hodili za svojim božjim Učnikom.

Ni čuda, da se tisočeri glasovi oglašajo, ki tožijo o propadanju živega krščanstva med sedanjim človeškim rodom. Če se ozremo v širni svet, bomo takoj ugotovili, da tožbe niso neupravičene. Na eni strani gledamo neko nedoumljivo površnost, lahkomišelnost, ki se z njo mnogi trudijo, da bi v sebi oslabili svarilni glas notranjega sodnika, vesti, z vsemi mogočimi izgovori in opravičbami, ali pa poizkušajo vest utopiti v nasladi, uživanju ter v vseh mogočih raztresenostih. Na drugi strani pa srečamo ljudi, ki jih muči dvom o Bogu in večnosti, o usodi njihove duše po smrti, o njihovem namenu na zemlji in v posmrtnem življenju. So pa zopet ljudje, ki živijo brez vere in število teh se slednji dan množi. Posledica tega duševnega stanja je v mnogih primerih uničenje družinske sreče, pa tudi razsulo zasebnega in družabnega blagostanja.

Mnogo so k temu pripomogle razmere časa, ki v njem živimo. Pred desetletji se je po svetu zaslíšal glas: »Bog je mrtev, naj živi človek!« Iz učenih stolic visokih šol se je najprej ta klic razlegal in je zajel kroge, ki so se imenovali izobražene in so bili ponosni, da so odstavili Boga in Kristusa ter živeli življenje, kakor da ne bi bilo ne Boga in ne Kristusa. Polagoma je ta beseda zajela tudi tiste kroge, ki se niso smeli prištevati izobraženim, in tako je nastalo človeštvo, ki je za vedno izločilo Boga in Kristusa iz svojega življenja in ki ga ni zadržala v njegovem življenju nobena božja zapoved več.

Resni, daljnovidni ljudje so s skrbjo opazovali ta razvoj; spoznali so, da mora človeštvo, ki je Boga odstranilo iz svojega življenja, doživeti strašen polom. Tako je moralo priti, kar je prišlo. Lepega dne se je zemlja stresla. Topovi so zagrmeli, zaropotale so strojnice, pokale so puške. Evropa se je tresla pod korakom milijonskih armad, ki so hitele druga drugi nasproti, da se med seboj pokoljejo. Vode morjâ so se penile pod pritiskom velikanskih bojnih ladij, ki so rezale njihove valove. Bil je to protest prirode, ki se nad človekom maščuje, če je zatajil njenega Stvarnika. Bil je kakor protest človeštva samega, ki se samo sebe uničuje, ako ne veruje več v Boga. Bil je kakor krik, strašen krik, ki se je izvil iz prsi človeštva, kateremu so vzeli Boga, in ni več vedelo, čemu naj živi.

Mnogi, ki so vse to gledali, so razumeli znamenje časa in priznali: »Resnično, Bog živi in ne pusti, da bi se iz njega norčevali.« Mnogi pa so šli svojo pot in se iz katastrofe, ki je zadela svet, niso norčevali. Pa je prišel nov potres, hujši od potresa svetovne vojne. Zemlja se je stresla pod grozno needinostjo strank, ki drobe in rušijo življenje narodov. Zemlja se trese pod strašno gospodarsko krizo, ki je zajela skoraj ves svet. Zemlja se trese pod milijoni in milijoni brezposelnih in siromakov, ki zahtevajo dela in kruha, ki hočejo od svojih pridelkov vsaj za silo živeti. Zemlja se trese pod krikom obupa, ki doni po svetu.

Ta potres zemlje, ta potres človeštva, ta krik obupanosti je veličanska obtožba proti človeštvu. Toži ga, da je vzelo človeku Boga. Toži ga, da je vzelo človeku nebo in sedaj ne ve več, čemu naj še živi. Toži ga, da je človeku iztrgalo iz srca vero v Kristusa, da je zatajilo njegovo zapoved, da moramo namreč ljubiti svojega bližnjega, kakor ljubimo sami sebe, da morajo biti ljudje usmiljeni, ako hočejo usmiljenje doseči.

In zaradi tega teče kri, in sicer teče v potokih povsod tam, kjer ne vlada Bog, in bo tekla, dokler ne bo upostavljen svetovni red, kakor ga je začrtal Bog in ne kakšne konference. Zakaj brez Boga človeštvo ne more živeti. Brez Boga in njegovega zakona ubija človeštvo samo sebe, uničuje svojo kulturo, svoj red, svoje življenje. Brez Boga preneha človek biti človek.

Treba je tedaj, da zopet postanemo kristjani. Zato je cilj, ki bi ga želel z razmišljanji, ki bodo sledila, doseči, obnovitev krščanstva s poživljenjem domače molitve in družinske pobožnosti. Ni je stvari, ki bi tako nagnila naše srce k trajnemu plemenitemu mišljenju, k lepim in krščanskim dejanjem, kot je pogovor z Bogom v tihih urah samote, ko se oklene duša, oproščena vseh skrbi, vse raztresenosti življenja, svojega večnega Očeta; in ni je stvari, ki bi tako pomnožila domačo in družinsko srečo, kakor če se oče in mati v krogu svojih dragih razgovarjata o najvišjih resnicah, o svetišču duše, o Bogu in njegovem stvarstvu, o naukih vere Gospoda našega Jezusa Kristusa, o večnosti in pričakovanju za večnost ustvarjenega duha. Po takih razgovorih se tihi mir razlije na vse člane družine, posveti zvezo v družinski molitvi združenih src ter vodi do sklepa: po volji božji hočemo na zemlji živeti, da bomo večno vredni Boga. Kdor je to notranjo blaženost že doživel, čuti resničnost te moje besede; in kdor je nikdar ni doživel, čemu ne stremi, ko tako koprni po sreči, za tistim mirom, za tisto srečo in blaženostjo, ki mu je nobeno zlo življenja ne more vzeti, ampak mu jo večja.

Članki, ki bodo v teku mesecev sledili, imajo namen vam pomagati, da bi po naših družinah, zlasti tretjerednih družinah, zopet oživele ure tihe zbranosti in družinske sreče.

Članki bodo posvečeni vam, mladeniči in mladenke, ki niste postali samim sebi še nezvesti, ko stopate z veselimi in zaskrbljenimi slutnjami v svet. Naj bi vam ohranili vaše notranje dostojanstvo v veselju sreče, naj bi vam dali versko srčnost v uri težav in nevarnosti.

Članki bodo posvečeni vam, starši, ki hodite združeni po zakramentu sv. zakona po potu življenja, ki skupno dvigate svojá srca k Bogu in vzgajate svoje otroke v strahu božjem ter prosite za milost, da nobenega izmed otrok ne bi izgubili, ampak vse vrnili Bogu, iz čigar roke ste jih prejeli.

Članki bodo posvečeni vam, častitljive starice in starčki, ki na večer svojega zemeljskega življenja dvigate svoj pogled k jutranji zarji večnega življenja.

Veliki teden

Žalost in bol nam legata v dušo. Vznemirjenje pričakovanja se nas loteva. Bližajo se spomini velikih dni, dni našega odrešenja. Bližajo se trenutki, ki nam bodo v vsej neskaljani jasnosti pokazali delo božje ljubezni, pa tudi delo naše hudobije: Jezusa križanega, nedolžno žrtev naših grehov. Njegovo presveto obličje, v katerem smo v težkih urah iskali moči, miru in tolažbe, so nam zastrli, ker pač nismo več vredni gledati vanj, ki smo mu z grehi v obraz sramotno pljuvali. Dobrote deleč je hodil med nami, a mi — zaslepljeni — smo pobirali kamenje, da bi ga lučali vanj. On »pa se je skril in odšel iz templja.«

Cvetna nedelja. Veličastni prizori! Od vseh strani se zgriinjajo ljudje proti cerkvi. Staro in mlado, veliko in malo hiti, vsak svojo butaro svoj »presmec« na rami noseč. In cerkev! Kakor poljana, posuta z zelenjem, kakor pomladen gaj je. Vse dehti in diši po pomladi. O, koliko tihega miru in prave sreče vliva v duše vse to! — Kako lepo je šele moralo biti na prvo cvetno nedeljo, ko se je sto in sto src zgrinjalo okoli Gospoda, sedečega na žrebetu oslice, ko se je iz sto in sto grl nedolžnih otrok razlegal en sam vzklik radosti in sreče: slava, čast, hozana, tebi, Kristus, Kralj, Odrešenik! — Naj bodo ti spevi pesem naših src, ko bomo na cvetno nedeljo nosili butare-presmece v rokah!

Sredi silnega navdušenja, ko nihče ni mislil na žalost, se je Jezus razjokal. Gledajoč zakrknjenost jeruzalemskega mesta, je govoril jokajoč se strašne besede: »Da bi spoznalo tudi ti in sicer ta svoj dan, kar ti je v mir! Sedaj pa je skrito pred tvojimi očmi, zakaj prišli bodo nad te sovražniki in v tla poteptali tebe in tvoje otroke, ker nisi spoznalo časa svojega oibskanja.«

Kaj ne joka Gospod mnogokrat tudi nad nami? Prosimo ga torej, naj nas varuje zaslepljenosti in zakrknjenosti ter nam v križu in trpljenju dá spoznati le božji obisk, nzak božje ljubezni.

Veliki četrtek. Karkoli bi o velikem četrtku napisala človeška roka, ali povedal človeški jezik, vse bi bilo le kot jecljanje ubogega otroka, ki sicer že čuti in ve, a povedati ne zna in ne more. Kako bi pač plitvo človeško srce moglo dojeti vso globočino modrosti, ljubezni in vednosti božje, ki se nam tako silno razodeva na veliki četrtek! Saj že uvodne besede sv. Janeza padajo v brazde človeških duš, kakor balzam na razbolele rane: »Ker pa je ljubil svoje, ki so bili na svetu, jih je ljubil do konca.« (Jan 13, 1). Po čem pač človeško srce hrepeni in po čem človeško dušo žeja bolj, kot po ljubezni? In Bog nas ljubi. »Z večno ljubeznijo sem vas ljubil, zato sem se vas usmilil in vas nase vlečem.« — »Bog pa je svet tako zelo ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina.« — In Jezus nas ljubi: »Kakor je Oče ljubil mene, sem tudi jaz vas ljubil.« — Pa isto ljubezen zahteva tudi od nas: »To je moja zapoved, da se ljubite med seboj, kakor sem jaz vas ljubil. Vzglede sem vam namreč dal, da tako, kakor sem jaz storil, tudi vi delate. Zato ostanite v moji ljubezni! Po tem bodo namreč vsi spoznali, da ste moji učenci, ako boste imeli ljubezen med seboj.«

Zapoved ljubezni, mašništvo, sveto Rešnje Telo, sv. maša — o, koliko božje ljubezni na veliki četrtek! Koliko obupanih je že dvignila osrčujoča beseda katoliškega mašnika, koliko nesrečnih je že našlo mir in tolažbo pred tabernakljem in koliko kazni božje pravičnosti je že odvrnila od nas presveta daritev! — Hvala, čast in zahvala Gospodu našemu

Bogu, — to bodi klic naših hvaležnih srvc na veliki četrtek in še goreče iskrena prošnja: dobrih in svetih duhovnikov nam daj, o Gospod!

Veliki petek. »Ljudstvo moje, kaj sem ti storil, ali v čem sem te žalil, odgovori mi! Izpeljal sem te iz Egipta, vodil te skozi puščavo in te hranil z mano, ti pa si me izročilo Pilatu in mi pripravilo križ. — Ljudstvo moje, kaj bi ti moral še storiti, in ti nisem storil? — Zasadil sem te kot svoj prelep vinograd, ti pa si me v žeji napajalo s kišom in s sulico prebodlo mojo stran. — Zaradi tebe sem udaril Egiptet in njegove prvence, ti pa si me bilo v obraz in me dalo bičati. — Ljudstvo moje, dal sem ti kraljevo žezlo, ti pa si mi dalo na glavo trnjevo krono in mi v obraz pljuvalo. — Povišal sem te z veliko močjo in slavo, ti pa si me sramotno pripelo na križ. — Ljudstvo moje, kaj sem ti storil, ali v čem sem te žalil, odgovori mi!« — Tako nam kliče Gospod Jezus s križa. Ljubezen do nas ga je pripela na križ, ljubezen do nas grešnikov ga je na križu umorila. Bežimo pred grehi zoper ljubezen, da s krivimi sodbami, z opravljanjem, z obrekovanjem, z jezo in sovraštvom Gospoda ne bomo znova križali. — En sam pogled na križ, ki nam ga bodo danes zopet odkrili in pri tem ena sama beseda, ponižno proseča: moj Jezus usmiljenje! — Ko se bomo pred božjim grobom sklanjali nad križem in poljubljali rane, naj nam duše šepetajo: Molimo te, Kristus, in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil.

Molimo te, Kristus, in hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil.

Velika sobota. Ogenj — sveča — krstna voda — troje znamenj velike sobote. Kakor ognjeni plameni drhte in trepetajo, tako je v ljubezni do nas drhtelo Gospodovo srce. Vse njegovo življenje je sama ljubezen: njegovo rojstvo — ljubezen; njegovo življenje — ljubezen; ljubezen njegovo trpljenje in smrt njegova — ljubezen. Naj se ob plamenih velikosobotnega ognja ogreje še naše srce, da bomo z veliko ljubeznijo ljubili njega, ki je ljubezen sama in po njem vse, ki so nam bratje in sestre v njem.

Velikonočna sveča, ki jo blagoslovi duhovnik na veliko soboto, nam pomeni Kristusa, ki je Luč sveta. Kakor se sveča izgorevajoč použiva, tako se je použilo življenje Gospodovo v ljubezni do nas. Naj nas velikonočna sveča na oltarju spominja, da bodi tudi naše življenje neprestana žrtev Bogu v čast in bližnjemu v oporo.

V prvih časih krščanstva so na veliko soboto krščevali. Danes imamo v spomin na to le še blagoslov krstne vode. Zato pa nikar ne pozabimo na veliko soboto obnoviti svoje krstne obljube ter se zahvaliti Gospodu, ki nam je Luč in Pot življenja, za veliko milost sv. krsta.

Velika noč. Aleluja, aleluja. Kristus je vstal, aleluja! To je spev naših src: aleluja. Smrt je premagana, raj je odprt, aleluja. Videli smo ga mrtvega, a zopet živi. Aleluja. Zdaj le »postrgajmo stari kvas, da bomo novo testo, da bomo obhajali praznik ne s starim kvasom, tudi ne s kvasom hudobije in malopridnosti, ampak z opresniki čistosti in resnice.« Zakaj sveti apostol Pavel pravi: »Če ste vstali s Kristusom, iščite kar je zgoraj, kjer je Kristus sedeč na desnici božji. Kar je zgoraj, po tem hrepenite, ne po tem, kar je na zemlji.« (Kol. 3, 1—2).

Velikonočno darilo

Na velikonočno nedeljo zvečer je bilo. Apostoli so zbrani v dvorani. Vedno so še pod strahovitim vtisom dogodkov na Kalvariji. Žalost in strah jih silita, da ostanejo skupaj. Grob Gospodov je prazen. Poročilo za poročilom prihaja, in vsako pripoveduje o čudoviti prikazni. Vrata dvorane so varno zaprta. V tem viharnem času se je pač treba bati.

Ko apostoli premišljujejo dogodke zadnjih dni in se o njih razgovarjajo, se prikaže Jezus v njihovi sredi. Vse se prestraši, kot vedno, kadar nastopi kdo iz drugega sveta. Kot okamenelo in ohromelo je vse. Mislili so, da je duh. Potruditi se je moral Jezus, da je učence pomiril in jih o svoji resnični telesni pričujočnosti prepričal. Saj govori z njimi. Pokaže jim roke, noge in svojo ranjeno stran. Pri svojem nazornem pouku gre celo tako daleč, da zahteva hrane, da popolnoma dokaže: živ sem! Vstal je zmagovalec nad grehom, smrtjo in peklom. Kristus živi!

In o čem govori najprej Kristus zmagovalec?! Kako se glasi evangelij od mrtvih Vstalega? Kako izzveni Jezusovo velikonočno poročilo na krščanstvo, ki stoji pred njim v svojih prvih zastopnikih? »Mir vam bodi!« To je cilj odrešenja: pravi, nekaljeni mir. In pot do miru? Svet, ne prestraši se! Pot do velikonočnega miru je sveta spoved. Prvo, najbolj potrebno, najlepše, kar človeštvu oznanja Kristus po svoji smrti na križu je odpuščanje grehov po duhovniku. S svojim božjim pogledom pregleduje Kristus bodočnost. Pa vidi, kako se bojujejo sovražniki Cerkve proti sv. spovedi, ki je najlepše delo praktičnega katoličanstva. Gospod je za vse čase navezal naše zveličanje na sv. spoved, na odpuščanje naših grehov po duhovniku. In velika noč je zvezana s spovedjo. Kakor je odrešenje odveza v velikem, tako je odveza v zakramentu sv. pokore odrešenje v malem. Spovednica je mala gora Kalvarija. Križ je velika spovednica onega Spovednika, ki imajo od njega vsi spovedniki sveta moč in oblast.

Kristus, zidar Cerkve, je postavil spovednico na kameniti temelj, tako da je ne odnese nobena sila sveta in noben vihar pekla. Kristus se najprej sklicuje na svoje poslanje, da ugotovi svojo polno moč. Poslan je od Očeta. V imenu Boga vseмогоčnega, odet z najvišjo oblastjo neba in zemlje stoji Kristus pred apostoli. Nikoli ni nobeden postavodajalec govoril s tolikim veličastvom, kot zdaj. Poslušajte! »Kakor je Oče mene poslal, tako jaz vas pošiljam. Prejmite sv. Duha!« Temelj katoliške spovednice ni avtoriteta kakega papeža ali kakega cerkvenega zbora, temveč avtoriteta Očeta in Sina in sv. Duha, večne Vseмогоčnosti, večne Modrosti in večne Ljubezni.

Na izvirnem poročilu o sv. spovedi je bil najden pečat božji. »Katerim boste grehe odpustili, so jim odpuščeni, katerim jih boste zadržali, so jim zadržani.« Tako je zapisano. In tako ostane. Odpuščanje grehov je nepobitna resnica. Lahko rečemo: To je skrivnost. To je čudež. Tudi lahko rečemo, da tega ne razumemo, kakor tudi ne razumemo besed »To je moje Telo«, ki jih je Kristus izgovoril pri zadnji večerji. Toda tajiti ne moremo, da bi Kristus ne bil dal apostolom oblasti odpuščati grehov.

Odpuščanje grehov je oblast, ki v cerkvi vedno živi. Prešla je od apostolov na njih naslednike: škofo in duhovnike. Kristus svoje Cerkve ni ustanovil samo za apostolske čase, temveč za vse čase. Peklenska vrata je ne bodo premagala. Ostal bo v njej Kristus do konca sveta.

Ali bomo odrekli pravico, odpuščati grehe, apostolom, ali jo bomo priznali tudi duhovnikom. Prvega ne moremo, da ne pridemo v nasprotje z Jezusovimi besedami. Zato tudi ostane drugo. Pravica, odpuščati grehe, obstoji danes prav tako kot pred 1900 leti.

Odpuščenje grehov po duhovniku je iste vrednosti kot odpuščenje po Bogu samem. Vemo, kako so se Judje pohujševali, ker je Kristus odpuščal grehe. Ozdravljenje bolnika, obujenje mrliča ni zbudilo nikakega nasprotovanja. Odpuščenje grehov je bolj božje, in zato bolj nerazumljivo kot obujenje mrliča. Vedeti pa moramo, da duhovnik nikoli ne izgovori besed »jaz te odvežem« iz svoje lastne moči, temveč vedno le kot namestnik božji, v imenu in po naročilu božjem. Če se Bog poslužuje ljudi, ko nam daje telesno življenje, zakaj bi se ne smel posluževati človeka, ko nam vrača zgubljeno nadnaravno življenje.

Nobene apelacije, nobenega vzklicnega sodišča ni med spovednico in božjim sodnim stolom. Zapisano je: Katerim boste grehe odpustili, so jim odpuščeni, katerim jih boste zadržali, so jim zadržani.

Tomaž ni hotel verjeti. Hotel je vse potipati, vse preiskati. Povsod se dobe kristjani Tomažu podobni. Celó pri velikonočni pridigi. Nikjer več Tomažu podobnih kristjanov kot pri pridigi o spovedi. Tu je največ dvomljivcev. Dvom pa je neke vrste bolezen. Popolno učinkujoče sredstvo zoper to bolezen je — spoved. Spoved sama uniči vse pomisleke. Spoveduj se dobro, skesano, odkrito, resno in razumel boš božjo ustanovo spovedi. S solzami v očeh boš padel pred Kristusa in pred duhovnika in povedal boš od mrtvih Vstalemu poln vere in zahvale: Moj Gospod in moj Bog. Sveta spoved je prvo velikonočno darilo od mrtvih vstalega Zveličarja.

Želi sotrudnikom in naročnikom

Uredništvo in Uprava „Cvetja“

Življenje kapucinskega brata Jurija

(Nadaljevanje.)

Nepopisna čustva veselja so ga obšla — tem bolj, čim večja je bila prej njegova potrtoost zaradi odklonilnega odgovora pri oo. frančiškanih.

Točno določeni dan je prišel Andrej v kapucinski samostan ter se predstavil p. provincialu. Le-ta ga pošlje v noviciatski samostan, kraj poskušnje. Takrat je bil noviciat v Parancana pri Viterbo. Eno željo je še imel in jo predložil predstojnikom, preden je pričel leto poskušnje. V Loreto, znamenito Marijino svetišče, bi še rad romal. Predstojniki mu dovolijo. Po vrnitvi je dobil kapucinsko redovno obleko in novo ime: br. Jurij iz Augsburga — ali: fra Giorgio d'Augusta. V nemških deželah je znan pod imenom: brat Jörg iz Pfronten-Kreuzegg.

Čas preskušnje.

Brat Jurij — tako ga bomo poslej nazivali — je več let po sprejemu v kapucinski red razodel duhovnemu prijatelju, kako težko se je privadila njegova narava strogemu kapucinskemu življenju in da je le z največjo silo si priboril zmago. Zdi se, kot bi bil hudobni duh v naprej slutil, kako velik služabnik božji bo postal br. Jurij v samostanu. Zato ga je skušal na vsak način odstraniti. Uporabil je različna sredstva vsakovrstne skušnjave. Najprej ga je skušal razburiti z različnimi strahovi, zmedami njegovo dušo, srce. A zaman. Br. Jurij se je trdno držal. Kar naenkrat pa je zavladelo v samostanu — skoraj gotovo pod vplivom hudobnega duha — mnenje: br. Jurij je preveč živahne narave; ni torej za samostansko, kapucinsko življenje. Vendar p. gvardijan ga je kril ter branil: Naj ostane!

Pa glej! Zopet nov vihar! Br. Juriju je prišlo v misel: V samostanu je treba moliti in zopet moliti — moliti, kolikor srce poželi. In vendar je moral razven molitve opravljati še razna druga vsakdanja opravila. Ali naj vzame slovo od samostana? »Čujte, br. Jurij,« ga pomiri p. Jožef, učitelj novincev, »to so samo slepila hudobnega duha, ki vam hoče vzeti redovniški poklic in vas ovirati na poti krščanskega čednostnega življenja. Iz samostana vas hoče spraviti. Le ostanite mirni. Tukaj je vaš prostor.« Prišlo pa je še najhujše. Satan sam se mu začčenja prikazovati v najostudnejših podobah. Mučil in nadlegoval ga je, navdajal s tolikim strahom, da niti imena: Jezus, ni mogel izgovoriti, ampak je samo klical: »Pomagajte, pomagajte!« Ko so prispeli bratje, je prikazen izginila. Br. Jurij poln strahu in ves prepaden je komaj mogel pripovedovati, kaj se mu je zgodilo. Nekoč mu ukaže p. gvardijan- nesti v klet sodček 50 litrov vina. Kar se mu zopet prikaže hudoben duh in ga pahne po stopnicah. Pri tem pa bije sodček po njem skoraj ob vsaki stopnici, po katerih se je br. Jurij kotalil, navzdol. Posledice: hude telesne poškodbe.

»Ah,« pravi br. Jurij sam pri sebi, »sedaj sem pa nesposoben za samostan, kateremu nočem biti v breme. Najboljše je, da odidem.« K učitelju novincev gre in ga prosi, naj mu da svetno obleko, ki jo je s seboj prinesel in ga naj odpusti. P. Jožef, učitelj novincev se začudi in ga začne izpraševati po vzrokih. Jurij mu pove vse odkritosrčno. Učitelj novincev, izkušen mož ga pošlje v cerkev. Tam naj moli pred Najsvetejšim in prosi Jezusa za razsvetljenje. Br. Jurij uboga. Nato se vrne k p. Jožefu, prosi odpušcanja ter obljubi, da hoče zvest ostati v kapucinskem redu, naj

stane, kar hoče. Pater Jožef ga pomiri in potolaži: »Ker vas je ta nesreča v samostanu zadela, vas ne bo red odpustil. Četudi ne boste mogli opravljati vsa dela, pa vršite vsaj ona opravila vestno, za katera boste zmožni in ki vam jih bo naložila sveta pokorščina.«

Jurij se pomiri. Telesno poškodbo je sprejel kot življenjski križ. Nosil ga je potrpežljivo do smrti. Hudobni duh pa je izgubil igro.

Z veliko resnobo je nadaljeval Jurij svoj noviciat in ga z veseljem dokončal v 29. letu svoje starosti. Ko je prišel dan obljube, se je br. Jurij od veselja solzil. Z njim se je veselil tudi ves samostan.

Samostani njegovega delovanja.

Po prvi redovni obljubi so ga višji prestavili najprej v samostan Bassano di Sutri. Tam je služil dve leti. Nato je moral v Campagnano v enako službo. Pozneje je živel v Ronciglione, zaposlen v samostanski tkalnici in predilnici. Od tam so ga poslali predstojniki na željo nekega brata iz Burgunda v Rim v samostansko tovarno za sukno, iz katerega se izdeluje kapucinska obleka. V Rimu je ostal do smrti v raznih službah. Takrat je imel tamkajšnji kapucinski samostan obsežno posest, ki pa jo je poznejša krivična vlada skrčila. L. 1925 je Mussolini katoliški Cerkvi vse storjene krivice popravil. A ne popolnoma.

Vizitacija

Na sestanku tretjerednih voditeljev je bilo govoreno mnogo o vizitaciji naših skupščin. Vizitacija je k polnemu življenju tretjega reda neobhodno potrebna.

Sklenjeno je bilo, da bomo izvršili enkrat pismeno vizitacijo slovenskega tretjega reda.

Za pismeno vizitacijo po deželi nujno rabimo predstojništva ali odbore. Brez odborov in brez njihove pomoči pismene vizitacije ne moremo izvršiti in je nikoli izvršili ne bomo. Zato je treba sklepe tretjerednih voditeljev drugega za drugim takoj in točno izvršiti.

Žene pridejo k Jezusovemu grobu

Kako bomo šli na delo vizitacije? Začeli bomo z okrožji. Na shodu meseca aprila ali meseca maja razdelite vsem tretjerednikom vizitacijske pole. Dobite jih pri Upravi Cvetja. Vsak tretjerednik dobi tiskano polo z vprašanji, kako izpolnjuje svoje redovne dolžnosti. Odgovore vestno zapiše in polo izroči v zapečateni kuverti na določeno mesto pri prihodnjem shodu.

Vrnjene pole dobi v roke voditelj-duhovnik. Vsak tretjerednik napiše na kuverto svoje ime. Kuverte se oddajo odboru, ki primerja imena z glavnim zapisnikom. Kdor se vizitaciji ni odzval, ga poseben zaupnik, v manjših skupščinah svetovalec ali odbornik, opozori na dolžnost vizitacije.

Na vizitacijski poli bo lahko vsak tretjerednik povedal tudi svoje mnenje in svoje želje glede na skupščino. Pametne želje bodo seveda upoštevane.

Osebno vizitacijo po farah, kjer imajo samostojne skupščine, bomo ravno tako izvršili pismenim potom. Vizitator bo že nekaj tednov pred svojim obiskom poslal predstojništvu vizitacijske pole, ki morajo biti do prihoda p. vizitatorja že izpolnjene ter takoj ob prihodu izročene. Tretjerednik, ki ni izvršil pismene vizitacije, je poklican na osebno vizitacijo.

Mnogi vneti voditelji III. reda ne morejo popisati življenja, ki pride v skupščino po taki pismeni vizitaciji. Kar je bilo zaspanega, mlačnega, se zbudi in ogreje, kar je bilo gnilega, odpade. Kar mora človek napisati, to drži.

Ko bomo enkrat vizitacijo dobro izvršili, takrat bomo vedeli, kaj delamo in kaj nam je početi s tretjim redom. Na delo torej!

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Tretjeredni tabor pri Sv. Trojici v Slov. gor. Kot je bilo že poročano, bo prvi letošnji tretjeredni tabor v Slovenskih goricah pri Sv. Trojici. Tabor je mišljen za Slovenske gorice in Prekmurje, za mariborski in ptujski okraj. Spored bo sledeči:

1. Kot priprava za tabor se bodo vršile duhovne vaje za tretjerednike 10., 11. in 13. junija. V petek in soboto bosta dva govora: ob 5.30 zjutraj in ob 7 zvečer. Duhovnih vaj se naj udeleže bližnji in daljni tretjeredniki! Vzemite zadevo resno!

2. V soboto zvečer bo po pridigi o mraku rimska procesija z baklami. Procesije se udeleže vsi tretjeredniki, Križarji, Klarice in drugi romarji, ker je to predvečer trojiške nedelje.

3. Po procesiji verska igra »Teofil« na prostem.

4. V nedeljo zjutraj ob 6 skupno sv. obhajilo tretjerednikov.

5. Ob 9.30 slavnostna pridiga, jubilejne zlate obljube in sv. maša z ljudskim petjem.

6. Po sv. maši zborovanje na prostem.

Opomba: Jubilanti, ki ste že 50 let v III. redu, oglasite se čimprej, da ne bomo v zadregi zaradi jubilejnih križev. Priglasite se na naslov: Vodstvo III. reda: Sv. Trojica v Slov. gor.

Preskrbljeno bo za skromno in dobro hrano.

Če kdo želi imeti prenočišče, naj pravočasno naznani, da se vse potrebno uredi.

Službo rediteljev prevzame fantovski odsek. Na razpolago bo kakih 20 fantov v krojih.

Vsa nadaljnja navodila bodo pravočasno naznanjena v Cvetju in v dnevnem časopisju.

Ljubljana. — Letno poročilo. Naša skupščina je največja v vsej Sloveniji. Gotovo boste vsi z zanimanjem prebrali to-le letno poročilo. Po sklepu prve seje predstojništva za 1937 smo vpeljali dnevno zadostilno sv. obhajilo, ki je razdeljeno za vsak mesec na posamezne župnije v mestu. Število dnevnih sv. obhajil, v kolikor so bili podatki na razpolago, je bilo kar zadovoljivo: vsak dan okoli 20 zadostilnih sv. obhajil. Vsak mesec se zaključi pobožnost v župniji s sv. mašo, ki se daruje vedno v farni cerkvi in sicer zadnji petek v mesecu ob 6 zjutraj.

Sv. maše po namenu tretjega reda so bile redno darovane vsak torek in vsako soboto in na dan shoda. Po sklepu predstojništva se daruje sv. maša prvi torek za žive in prvo soboto za mrtve duhovnike ljubljanske škofije. Zadnja sv. maša v mesecu je opravljena za pokojne ude, ki so dotični mesec umrli v skupščini. Ostale sv. maše so opravljene za žive in pokojne ude naše skupščine. Drugi petek v mesecu je sv. maša za dobrotnike Frančiškovega doma. Torej vsak mesec ima skupščina 10 sv. maš in še eno zadostilno.

Mesečne shode smo imeli redno vsak mesec.

Prejeli smo vse papeževe blagoslove in vesoljne odveze. Skupni sprejem in obljube smo imeli dvakrat: 3. januarja in 1. avgusta. Sprejetih je bilo 61 novih članov, obljube je napravilo 47 novincev. Umrlo je 49 članov.

Pri shodih molimo redno en očenaš in zdravamarijo za bolne brate in sestre, za pokojne pa je vpeljana za vsak smrtni slučaj molitev serafinskega sv. rožnega venca in sicer v cerkvi zvečer po litanijah. Na dan shoda imamo zjutraj ob 6 sv. mašo z ljudskim petjem. Ravno tako je pri shodu vpeljano ljudsko petje.

Na predlog moškega predstojništva skrbi tretji red od decembra 1937 za večno luč pri oltarju sv. Frančiška. (Nadaljevanje.)

Stopiče. Tretjeredna skupščina moli in prosi Vsemogočnega, da bi ji Bog naklonil skoraj dobrega duhovnega voditelja po smrti našega g. župnika Zitka. Najbolj bi si želeli sedanjega provizorja g. Smoliča.

Predstojništvo III. reda.

Ljubljana. — Mesečni shod aprila bo na velikonočno nedeljo po potresni procesiji. Na veliko nedeljo zjutraj ob 6 ljudsko petje velikonočnih pesmic. Na veliki petek in na veliko soboto ob pol 6 zjutraj sveti križev pot za tretjerednike.

VODITELJI! Ali ste vpeljali povsod molitve po novem Obredniku?

— Ali ste storili vse, kar je bilo v Vaši moči, da bi se število naročnikov »Cvetja« v Vaši skupščini povišalo?

Predstojništva -- odbori! Ali ste klicarji iz spanja tistim, ki ste nad nje postavljeni? Ali ste že ganili z mezincem za nove naročnike »Cvetja«? Kjer so zaspanci na čelu zaspane armade, tam ne bo nikdar življenja in napredka!!! Kako dolgo bo treba še klicati: »Pokonci, pokonci, zaspanci?!«

Nekaj drobnih misli ob uprizoritvi drame »Pesem svete noči«

Spričo šumečih dnevnih dogodkov in bučnih afer smo Veliki križarji napravili vse tiho in mirno. Šlo nam je predvsem za to, da navdušimo našo mladino, svoje sotovariše, pa tudi starše in naše prijatelje za vzvišene ideale, ki naj jih osvoji danes katoliški fant, katoliško deklè. V tem je bil ves trud, v tem vse delo in napor.

Danes, ko so predstave za nami, mirno rečemo, da se nam je trud izplačal.

Če pogledamo dramo samo! Napisana je bila v čudovitih okoliščinah, v času enega tedna je steklo vseh šest dejanj na papir, tri tedne jo je avtor pilil, nato je šla v tisk, gospod Vladko Kos je posrečeno izbral igralce, začeli smo z vajami, med smehom in jokom včasih, hud kamen je bil glasbeni del, ki ga je tovariš Jože Osana izbrusil, veliko skrb so prinesli rekviziti, priprava odra, maskiranje, generalna vaja in končno toliko zaželena, težko dočakana krstna predstava. S čudnimi občutki so stopali igralci na oder. Dejanje je sledilo dejanju, ljudje so se čudili in komaj sledili dogodkom, v zadnjem dejanju pa je vsa dvorana jokala. Igra prime, so pravili na odru. Bilo je to na praznik novega leta!

Ponovili smo dramo še v nedeljo 2. januarja pri srednje zasedeni dvorani.

Za nedeljo 23. januarja smo določili dve predstavi. Dopoldanska ob 10.30 je bila namenjena predvsem dijaštvu. Naprosili smo znanega katoliškega delavca v Ljubljani, da bi govoril uvodno besedo mladini. Pa je izjavil, da igra sama tako prepričevalno govori, da je vsak govor odveč! Prežeti z mislijo, da igramo dušam svojih mordá mlačnih tovarišev, smo odigrali dopoldansko predstavo.

Čisti dobiček popoldanske predstave pa je bil namenjen vzgoji misijonskega naraščaja v Knobleharjevem zavodu v Dravljah. Obisk je bil precej velik, tudi prevzvišeni g. škof dr. Gregorij Rožman nas je počastil s svojo navzočnostjo. Ob koncu se je zelo laskavo izrazil o drami in izvajanju.

Delo pa s tem še ni bilo končano. Čakala sta nas še Ptuj in Celje. Z avtorjevim privoljenjem smo izpremenili naslov drami. (Novi naslov je »Krik uničene mladosti«.)

V soboto 29. januarja je ob pol dveh popoldne zapiskala lokomotiva potniškega vlaka Ljubljana-Maribor. Dvajset src je takrat zavriskalo, pa jih je dvajset istočasno tudi zadrželo v napetem pričakovanju: kako bo!

V Ptujju smo imeli uspeh, v Celju pa v nedeljo 30. januarja še večjega. G. svetnik Lukman, ki mu gre še posebna hvala, da nam je v Celju vse tako lepo uredil, je izjavil, da še ni videl gledališča tako polnega. Blagajničarji so dejali, da je par sto ljudi odšlo, ker niso dobili več vstopnic.

In predstava sama?

Ena sama visoka pesem, en sam izliv in trud navdušenih src, da vlijejo gledalcem s svojim igranjem vsaj malo tistega ognja, ki so ga bili sami polni. Posrečilo se jim je to v polni meri. Ljudje so rjuli od navdušenja.

Eden igralcev mi je pozneje tole pravil o glavnem igralcu Louisu:

Vsi smo videli in se čudili že v prejšnjih dejanjih, kako se je Louis vživel v svojo vlogo. V šestem dejanju pa je dosegel višek. Ko so prinesli po odru mimo truplo ustreljenega Andreja, je padel pred nosilnico, udaril z glavo ob rob in zajokal kot otrok. Papa-Duras ga je tolažil, ko je sam komaj zadrževal jok. Pa v istem trenutku se je tudi v dvorani zgodilo nekaj nepričakovanega!

Ali je vplivala igra, ali govor prof. Kovačiča pred zadnjim dejanjem, ali presunljiv Louisov krik, ne vem! Vem samo, da je ob Louisovem joku na odru vsa dvorana udarila v tak nalezljiv plač, da so bili igralci sami globoko pretreseni.

Po predstavi je mlad, visoko naobražen Celjan, ki se udelejuje tudi šam na odru, izjavil, da je jokal kot otrok. Če možje jočejo? ...

Šestkrat so dvignili zaveso, ploskanja ni hotelo biti konca. Vsi so hoteli še in še videti mlade igralce.

Po igri sami! Videli smo, da je segla v duše, čutili sami njeno notranjo moč! Pa znajo Celjani in še posebno celjska mladina ceniti delo, trud in napor za katoliško stvar. Sledile so zahvale: celjski križarji križarjem iz Ljubljane, Velike Klare svojim redovnim bratom, celjski kongreganisti svojim sorodnim tovarišem, pa še v imenu zveze fantovskih odsekov, in še v tem in onem imenu! Strmeli smo! Avtor sam je bil globoko ginjen, igralci hvaležno nagrajani.

Ali ni to uspeh?! — — —

In sedaj ob koncu, bi izrekel pristrčno zahvalo vsem, ki so sodelovali, križarjem in vsem njihovim dobrotnikom, pa še posebej g. Vladku Kosu, ki je s svojo odlično režijo, čeprav je pri tem žrtvoval nemalo prostega časa in dobre volje pa še več potrpljenja, pripomogel, da je ta veličastna epopeja katoliške misli, sile in moči začela svojo pot po slovenskih odrih! Prav iskrena mu hvala!

Samo z eno prošnjo, vsem velikim križarjem, z besedami našega tovariša Louisa, da bi mladina dvajsetega stoletja »... spoznala pot, ki jo je treba danes prav tako hoditi, kakor so jo hodili prvi kristjani v katakombah. Mordá nas čakajo težki dnevi, mordá bomo še mi doživeli arene in umiranje milijonov za Tvoj nauk, Gospod! Tisto uro pa nam daj svoje moči!« S to prošnjo pozdravljam vse križarje. Predsednik ZVFK.

Pilatova vlada

(Nadaljevanje.)

Ogenj prijateljstva

Tisto popoldne je odšel p. voditelj. Spremljali so ga samo pogledi, dokler ni v avtu izginil za drevjem. Fantje so se zavedali: en teden sami! Rezko je presekala žvižg popoldansko tišino. Kam?

Še eden!

Že so stali v vrsti. Od Petronija gori, pa doli do Mesale — Kokija.

Marjan se je držal resno, tako resno kot še nikoli. Pilat pa je urno sukal svoje oči zdaj sem zdaj tja!

En teden sami!

Delo je čakalo, veliko potrpljenja, še več žrtve, samopremagovanja in znosnosti do drugih.

Pater je odšel!

V Šmarju pravijo, da bo tabor; tretjeredniki, da ga bodo imeli, pa da bodo Pilatovci »Tarcizija« uprizorili, zvečer na prostem, pred cerkvijo!

V Šmarju bo tabor!

Pilat je imel dela polne roke. Petronij je pomagal v režiji, Marjan je vodil tabor!

Fantje so vedeli, da so sami, Pa so hoteli to pokazati!

Takrat ko je pater odšel, so se čisto malo prestrašili: kako bo!

Pa je Pilat z Marjanom vred močno zagrabil in je šlo. Obrazi so se kar sami od sebe nasmihali.

Gori pred nazarsko cerkvijo so vadili. Jože je igral Tarcizija, Petronij Klodija, še Mesala je nastopil kot Rimljan. Mesala je sploh ob teh prilikah pokazal vse razumevanje, celo vpraševanje z »zakaj« je opustil.

V taboru pa je tekel čas počasi, ali pa hitro, kakor so ga fantje gledali.

Tabor! Zastava! Ogenj!

Pod večer je bilo. Terenske igre so bile že končane in fantje so upehani polegali po mehki travi in se čudili zahajajočemu soncu.

Marjan je cvrl palačinke...

Pilat je hodil po taboru in polglasno bral svoj govor.

Nekateri so brali knjige, večina pa jih je bilo brez dela.

Kar je lepo sedmo uro večera pretrgal rezek krik:

»Saj ga nisem jaz, ti si ga!«

Fantje so se ozrli, Pilat je obstal sredi travnika, ki ga je meril, Marjan je spustil zajemalko, da mu je padla v pepel.

Visoko gori nad taborom sta stala vsa obžarjena od sonca Jože in Petronij. Daleč vsaksebi sta stala in si srdito gledala v obraz.

Jože je bil manjši od Petronija, pa zato okretnejši.

»Še enkrat reci!« je zabrusil Jože Petroniju.

»Da, ti si ga vzel ne jaz!«

»Lažnivec!«

»Nazaj boš vzel!«

»Nikoli!«

»Tako? Čof...« se je razleglo po zraku. Fantje doli v taboru so onemeli. Pilat je odložil svoje delo in se zagnal v breg.

Jože se je od silnega udarca zavalil po tleh, a se je zopet pobral in hotel skočiti proti Petroniju, ki je neodločen obstal na mestu in ni vedel ali naj se brani ali ne.

Pilat je zgrabil Jožeta za ramo in ga porinil daleč proč od Petronija.

»Kaj pa naj to pomeni?«

Iz Pilatovih besed je govorilo prikrito očitanje starejšemu Petroniju.

»Udaril sem ga!«

»To sem sam videl«, ga je rezko presekal Pilat.

»Jože, kaj je bilo?«

Jože se je vzdignil in si otepal travo, ki se mu je nabrala po srajci in hlačah. Nerodno je zmignil z rameni in pogledal v tla.

»Torej kaj je?«

Pilat je postajal nestrpen, fanta sta molčala. Doli v taboru so ga gledali z začudenjem. Niso razumeli, kaj se dogaja. Vendar je bilo vse tiho.

»Ne boš povedal, Jože?« je še enkrat trdó vprašal Pilat.

Onemu se je izvilo iz prs kakor ječanje ranjenca, ki mu je padla klada na telo.

»Ne morem!«

»Ne moreš? Dobro! Petronij pojdi!« je pokazal z roko Pilat Petroniju, ki je brez besede odšel z globoko sklonjeno glavo po poti v tabor.

»In ti tudi!«

Jože je ostal na mestu.

»Si razumel?« ga je potresel Pilat za ramo.

Ni se ganil, le solze so mu tekle po licu. Glava mu je padla globoko na prsi in sram ga je bilo.

Tedaj je Pilat videl, da ga je prehudo prijel. Stopil je predenj in mu dvignil glavo:

»Kaj pa je s teboj, Jože?«

Oni je zaihtel, prsi so se mu trgale v krčevitem plaču.

Pilat je spoznal! Dvignil je piščalko k ustom in zažvižgal. Fantje, ki so prej gledali čudni prizor, so se zganili in se postavili v vrsto. Pilat je pomigal Marjanu, ki je migljaj razumel. Oni doli so dobili večerjo in pozabili na vse. Prijetno čebljanje je motilo lepi večer.

Tedaj je Pilat ovil roko Jožetu okrog ramen in ga je potegnil za seboj. Sedla sta više v travo, kjer se ni videlo v tabor.

Jože je še vedno ihtel in hlupal.

Dolgo sta sedela in čakala, kdo bo prvi spregovoril.

»Ali te je užalil?« je končno Pilat pretrgal tišino in dvignil glavo jokajočemu. Oni je prikimal.

»Ali hudo?«

Zopet je glava klecnila.

»No, ...« je hotel še izpraševati Pilat, pa je nehal.

Nekaj časa sta bila tako. Sonce je že zašlo za Mozirsko planino, začelo se je mračiti. Siv pramen dima se je dvignil visoko pod jasno nebo in šop isker se je razletel na vse strani.

Jože se je tesneje naslonil z glavo na Pilatovo ramo. Iz ust so se mu začele trgati besede:

»Rekel je, ... da sem jaz ... da sem jaz ... vzal zjutraj ... danes zjutraj ... nož ...

»Iz mojega šotora?« mu je pomagal Pilat in se nasmehnil. Res je zjutraj pogrešil nož, pa je mislil, da so mu ga skrili iz nagajivosti. Čez dan ga ni potreboval in je pozabil nanj. Sedaj se je zopet spomnil.

»Pa zaradi take malenkosti jočeš?«

»Ko je pa rekel ... da sem jaz tat ... in ga je ... on ... vzel!«

»Nu, potolaži se Jože! Petronij je res nekam nagel, pa saj mu je najbrž že žal!«

»Rekel sem mu... da ga je on vzel... in potem...« zajokal je in se oklenil Pilata. Ta se mu je nasmehnil.

»In potem?«

»In potem... potem... me je udaril!«

»In zato jočeš? O Jože, Jože!«

Pilat se je veselo zasmehal, tudi Jožetu se ni več mudilo točiti solze.

»Sedaj pojdeva v tabor, pa potolaži se, da te ne bodo videli objokanega!«

Jože je molče prikimal in pogledal v tla. Ni vedel, kaj naj stori.

Pilat mu je bral zadrego v ponosnih očeh in ga je potegnul za seboj.

Spustil se je globok večer. Fantje so sedeli okrog tabornega ognja in obirali dan. Vendar beseda ni šla prav od ust. Nemirno je zdaj ta, zdaj oni pogledal na grič v travo, kjer bi morala biti Pilat in Jože. Žane je bil moder kot navadno; nakladal je polena na ogenj in pri tem z dolgim drogom bezal vanj. Pri vsakem sunku je švignil pod nebo snop isker.

Preglasni niso bili, ko pa so začuli korake za seboj po stezi so onemeli. Ivko je šepnil Janezu:

»Pilat je!«

»Molči!« ga je oni usekal nazaj. Vsi so se zastrmeli v plamene, pa vendar komaj čakali, da onadva prideta.

»No, fantje, bomo katero zapeli?!« je Pilat prvi pretrgal tišino. Jože je odšel v svoj šotor.

Petronij je gledal v tla in ni odgovoril.

»Pa dajmo!

Umgwai, umgwai...«

Nihče se ni odzval Pilatu, ki je prenehal in začuden pogledal po drugih.

Marjana je ujel z očmi in ga je poklical k sebi. Stopila sta v stran od ognja med šotore.

»Kaj pa jim je?«

»Boli jih!«

»Petronij je kriv!«

»Fantje trdijo, da Jože!«

»Škoda za tabor in dobro voljo!«

»Zares škoda.«

Več si nista imela povedati. Pilat je obstal negotovo. Končno je dvignil piščalko k ustom in je siknil zrak vanjo.

»Molitev, že molitev?« so se spogledavali trudni obrazi ob ognju. Vendar se ukazu ni nihče upiral. Počasi so se dvignili. Ko je v tretje zapela piščal, so stali v dolgi vrsti obrnjeni proti zastavi. Le medlo je sijal plamen na zid teles.

»V imenu Očeta in Sina in svetega Duha«, je pričenal Pilat.

Fantje so stali vzravnani in so gledali v križ na zastavi. Zdaj pa zdaj ga je bilo videti, kakor je veter obračal vrv.

Odmolili so rožni venec, odmolili kesanje, pa še očenaš za verne duše v vicah. Pokrižali so se.

Prav za prav bi morali sedaj v šotore. Pa se jim kar ni dalo spat. Prezgodaj je še bilo, komaj devet.

Pilat je čutil poglede na sebi in je z glavo pomignil Marjanu.

»V vrsto zbor!«

Povelje je bilo rezko, še posebej ker ga je izgovoril Marjan.

Spogledali so se in se čudili pri sebi. Do sedaj so se povelja dajala s piščaljo. Vendar so ubogali.

Ob ognju so napravili vrste.

Močno so se začudili, ko je Pilat stopil na čelo vrste, samo Marjan je stal pred ognjem.

»Pilat je v vrsti« je šepnil Ivko sosedu.

»Molči.

Petroniju je bilo nerodno, ker je Pilat stal ob njem, vendar se ni ganil.

Marjanov glas je presekala večerni hlad:

»Kdo je vzel Pilatov nož?«

Fantje so se zazrli v tla.

Marjan je pogledal po obrazih, nato Petronija in Pilata.

»Kje pa je Jože?«

Nihče ni odgovoril. Saj so vsi vedeli, kje je. Tudi Marjan je vedel.

»Le zakaj sprašuje?« je dregnil Mesala Joška Debelega, ki je že napol spal. Drago je položil prst na usta in zasikal.

Marjan je preteče pogledal.

»Jože-e-ee!« se je odbilo od smrek nad taborom.

Nič se ni ganilo.

»Jože-e-ee!« je zopet klical Marjan, a to pot bolj preteče.

V šotoru na levi se je streslo. S sklonjeno glavo je prišel in se postavil na svoje mesto med Ivkom in Francom.

»Jože, ali si ti vzel Pilatov nož!«

»Ne!«

Skozi vrsto je šel pritajen šepet. Pilat je siknil Petroniju naravnost v uho:

»Priznaj!«

Oni se ni ganil z glavo in ne trenil z očmi.

»Še enkrat vprašam, a to pot zadnjič« je pretil Marjan. »Kdo je vzel zjutraj Pilatov nož iz šotora?«

Vsi so pogledali Jožeta. Temu so tekle solze po licih.

»Dobro!« je vzkliknil Marjan. »Bomo preiskali šotore!«

Fantom je bilo neprijetno. Vendar jim ni preostajalo drugega. Nihče ni hotel biti krivec.

»Še zadnjič: se kdo javi?«

»Jaz sem ga!«

Vsi obrazi so se zastrmeli v Žaneta, ki je stopil korak iz vrste. Celo Jože je dvignil svojo glavo in presenečen gledal.

Pilat sam je stopil iz vrste in vprašal:

»Zakaj pa tega prej ne poveš?«

Oni si je v zadregi vrtel gumb na suknjiču in ni odgovoril.

»Torej kaj je bilo?« ga je potegnil Pilat za brado. Fantje so prisluhnili. Petronij je gledal obraze in dobro mu je delo.

»Nož sem potreboval!«

»Čemu?«

»Rezal sem!«

»Pa kaj si rezal?«

Fant ni vedel več odgovoriti.

»No, kaj si rezal?« je silil Pilat. Drugi so se smejali. Žanetovi obrazi so jih zabavali.

Končno se je odločil:

»Grem iskat!«

»Pojdi!«

In je šel. Pilat je gledal za njim, kako je izginil v šotoru, kako so fantje molčali v pričakovanju nečesa čudnega, kako je Žane zopet stal pred njim in mu molil dolg lesen predmet.

Pilat ga je začuden pogledal, ga vzel iz Žanetovih rok v svoje, nato ga obrnil proti ognju in je zastrmel. Tudi drugi so zastrmeli.

Bil je velik križarski meč iz lesa, krasno rezljan, z mnogimi okraski.

Pilat je v zadregi vrtel meč v rokah in pogledoval zdaj tovariše, zdaj Žaneta. Ta je molčal in gledal v tla. Končno je Pilat vrnil z veseljem in smehom meč Žanetu:

»Dokončaj ga, da bo krasil patrov šotor!«

Žane je vzel meč na svoji roki, se poklonil in ga brez besede odnesel v šotor.

Petronij je tedaj bušil v smeh in vsi ostali so bušili v smeh. Še Marjana, ki je bil ob vsaki priliki resen, je premagalo.

V tem pa je Pilat zažvižgal. Obrazi so se zresnili.

»Kdo ima straže?«

»Jože, Petronij!«

»Druga?«

»Ivko, Drago!«

»Tretja?«

»Marjan, Sfile!«

»Četrta?«

»Makso, Žane!«

»Jože, Petronij! Vse mirno! All right! Lahko noč!«

Pilat in fantje so odšli brez besede po šotorih. Čez čas je globoko molčanje polnilo noč.

Takrat je Petronij narahlo odel Jožeta, ki je sedel in molče zrl v plamene, s svojim plaščem:

»Da te ne bo zeblo!«

Jože mu je stisnil roko in v očeh je imel solze.

O. STANKO MARIJA:

Zveza večjih sestic sv. Klare

Uprizoritev veseloigre »Zvezda repatica«

V nedeljo, dne 6. februarja so ljubljanske klare uprizorile na odru frančiškanske dvorane veseloigro štiridejanko »Zvezda repatica« redovne pisateljice s. Agneze Kmetič, usmiljenke v Gradcu, katere odrska dela so v sosednji državi izšla pod kritim imenom Ane Gross. Igra nudi celo vrsto smešnih prizorov. Medsebojni prepir in sovraštvo dveh kmetic zaradi v sosedinem hlevu znesenega jajca in praznoverje ljudi, da zaradi napovedanega kometa pride konec sveta, izrabijo ciganke v svoje tatinske namene: ena od njih se preobleče v »štomona« (astronoma), ki zna skozi daljnogled vse brati v zvezdah, da ljudem napove dan in uro konca sveta in od njih poizve, kje imajo spravljeno blago in denar. Kot pogoj rešitve pa zahteva medsebojno izpoved sovražnih dejanj, ki sta jih kmetici druga drugi naredili, zopetno spravo obeh, kar daje veseloigri pozitivno nrvnostno noto, pogostitev cele družine in naučenje na pamet smešnega latinskega izreka (Lora macora in saecula-piks!), pri čemer morata kmetici biti pod mizo, služinčad pa pod klopmi ali pa si mora s škafi, banjo, košem in sl. zavarovati glavo, ko se bo začel svet podirati. Na vsak morebiten sunek ali šum, znak kometovega prihoda, morajo ob napovedani uri odgovarjati z naučenim izrekom, ter z rokama delati polkrožne gibe. Vse to potem izrabijo ciganke, da pokradejo, kar je vrednega; kmetici pa se

spravita in končno se vse reši ugodno, ker so ciganke zalotili in zaprli ter pri njih našli tudi ukradene stvari. Veliko veselosti povzroča zlasti boječi hlapec, ki je edini možki pri hiši, pa pri vsaki priliki poudarja: E kaj! Korajžo je treba tudi imeti! — zraven se pa trese od strahu. V tej vlogi si je pisateljica možki svet nekoliko — privoščila!

Igralke so svojo nalogo prav dobro, mestoma odlično izvršile: kritika je pohvalila zlasti ciganke, obe kmetici in hlapca. Gdč. Vali Mejačeva in g. Sadar, ki sta nam priskočila v pomoč, sta s svojo sijajno igro žela splošno odobravanje. Prvi, ki nam je že zadnjič omogočila uprizoritev misterija »Vitez N. Lj. Gospe« in drugemu, ki je z nekaterimi člani frančiškanske prosvete sprejel in spretno izvršil nalogo maskiranja ter gg. konservatoristoma, ki sta glasbeno spremljala nastop cigank, bodi tudi na tem mestu za ljubeznivo sodelovanje izrečena iskrena zahvala.

Igro smo ponovili v nedeljo, dne 13. februarja. Prav tako kot prvič je tudi tokrat izzvala obilo smeha in vihar veselosti, ZVSK pa omogočila, da poravna še zadnje obveznosti, ki jih ima zaradi nabave novega Zveznega prapora in uniform, kar je bil glavni namen teh krireditev.

Zveza Velikih Križarjev ima v zalogi nekaj izvodov dijaške drame »Krik uničene mladosti«. Opozarjamo zavode in tudi druge interesente. Drama, ki je zares vzgojna, bo gotovo navdušila vsako občinstvo. Vsa potrebna pojasnila daje Uredništvo »Cvetja«.

Odlikovanje — imenovanje

Bivši provincial p. dr. Guido Rant je bil iz Rima imenovan za generalnega vizitatorja tirolske frančiškanske provincije. P. Gvidona je že tretjič doletela ta odlika: prvič je bil vizitator v Dalmaciji, drugič na Hrvaškem in zdaj tretjič na Tirolskem. Vizitiral ali obiskal bo vse samostane v tirolski provinciji. Samostanov je okoli dvajset. Pod njegovim predsedstvom bo izvoljeno novo vodstvo provincije. Potovanje bo nastopil konec meseca maja. Vnetemu in zvestemu sotrudniku Cvetja iskrene čestitke k visokemu imenovanju.

**P. dr. Guido Rant, gen. vizitator
tirolske frančiškanske provincije**

NAŠE SESTRE **MARIJINE** MISIJONARKE

O. STANKO MARIJA:

Dnevnik kitajske misijonarke

(Nadaljevanje.)

V prvem delu dnevnika, priobčenega v 3. številki »Cvetja«, opisuje naša misijonarka svoje potovanje iz Evrope v »novo domovino« na Kitajsko na parniku »Conte Rosso« v družbi 23 sester frančiškank misijonark Marijinih. V živahni opis potovanja iz Rima v Neapelj, po Sredozemskem morju, skozi Sueški prekop v Indijski ocean do Bombaya, vpleta osebne vtise in doživetja, ki delajo dnevnik še posebno zajemljiv.

Drugi del nadaljuje z opisom potovanja iz Indije, Bombaya, kjer so se ločile od njih 4 misijonarki, v Kolombo na otoku Ceylonu, — tu je ostalo 6 redovnic —, in dalje v Kitajsko morje v Šanghaj, kamor so dospele 21. junija l. l. Vožnja je trajala 24 dni. Dobra dva meseca pozneje je izbruhnila japonsko-kitajska vojska in potegnila v svoj vrtinec tudi komaj došle misijonarki, ki so kot pravi vojaki Kristusovi prejele na Njegovi fronti prvi resnično ognjeni krst.

Iz Bombaya do Šanghaja.

»Večer 8. junija. — Luči v daljavi, Indija, Bombay. — Kako žari v nočni temi velikanski rdeči svetilnik budistovskega templja! Kdaj ga bo premagala večna luč Evharistije? Ob obrežju nas že čakajo 4 sestre, koliko veselje ob prvem pozdravu! Ura je že skoraj pol 10 zvečer, parnik odide o polnoči, pa je dobra m. prednica razumela naše vroče hrepenenje biti zopet enkrat »doma« med svojimi, in 5 avtomobilov je zabrzelo v Bombay. Mesto je vse razsvetljeno, ogromne palače, lepe indijske vile; dá, bogastvo, — bogata oblačila Indijk... —, pa poglej malo natančneje v temnejše kote ulic: na stotine napol oblečenih, lačnih, brez dela in stanovanja prečuje noč na ulici —, vso pot do naše hiše sem jih videla toliko. Ubogi — telesna in še večja duševna beda; misli gredo nazaj v domovino: luč prave vere, božja Previdnost nam vedno daje vsakdanjega kruha, in namesto da bi se zahvaljevali za vso brezmejno božjo ljubezen, godrnjamo ob vsaki neprijetnosti, tako težko prenašamo majhno žrtev.

Doma smo. — Lepa indijska vila, poprej last mohamedanca, nato budista, pozneje so jo kupile naše sestre, ker je nihče ni maral, baje radi prevelikega razsajanja hudih duhov, ki so jo obsedali. Zdaj v njej kraljuje bela Hostija in majhna gruča 8 misijonark ob Njej sredi poganske teme moli pravega Boga, Mu zadostuje in tu išče moči v neprestanem napornem

misijonskem delu. Kolika sreča za nas, poklekniti zopet pred tihi tabernakelj in čuti iz njega šepet Njega, edino ljubljenega, »ljubim te«! Še ena naša hiša je v Bombayu, sama uboga, sredi največje revščine, kjer 10 naših sester oskrbuje najdenišnico, zavetišče, šolo, zbirališče vseh ubogih, bednih, starih, deli riž lačnim, — kolik blagoslov, pa koliko dela in napora za tako majhno število sester. In tako povsod. Kaj je potem to, če so za 24 naših indijskih hiš prispele sedaj 4 nove moči. Morete sedaj malo razumeti: Žetev je velika, toda... Jaz razumem in sem srečna, da sem klicu sledila...

Ob 11 ponoči nazaj na parnik. — Zopet smo med sopotniki Indijci, Kitajci; 2 novi indijski postulantki sta vstopili, gresta v noviciat na Ceylon. Eno spremlja številna družina, ki je že poevropljena; kako jokajo bratje in sestre, mati se ne more ločiti od otroka, oče jo objema, tolaži mater in briše solze, ki mu kapajo v velikanske brke. — Jaz mislim spet na svojo mamico, ki ji je Ljubezen prihranila bridkost slovesa, in na bratca, ki sedaj mamico tolaži. Pa mama ve, kje me mora iskati; pa saj gotovo že tudi ima mojo sliko — bogve kolikokrat je že nanjo pritisnila svoje ustnice in ob pogledu nanjo je mirna, saj otrok je dovolj oborožen: križ na srcu, misijonski križ v rokah, kaj drugo.

Indijski ocean. — Nemiren je in viharen, neskončna vročina vlada; še tisto malo okence v kabini so nam zaprli. Sestre so utrujene, morska bolezen jih je zdelala; nimajo moči, saj oddajo sproti, kar zaužijejo. Pa bo že šlo, saj Bog je z nami. Jaz — sama sebe ne razumem — vsemu kljubujem. Rdeča kot Indijka gledam bučanje valov in se v vsem zaupanju skrivam v božje Srce in Mu zatrjujem, da Vanj zaupam, ki je močnejši kot morje in je Njegova ljubezen silnejša kot smrt. In ne bom prenehala ponavljati, da je to Vaša pomoč, ljubljeni. Sestre me začudene vprašujejo, kaj delam, da mi morje ne more do živega? Kaj odgovorim: Tam daleč imam mamko, dva brata in sestro, ki neprestano prosijo zame; kako naj bi bila bolna? — Ob nedeljah me posebno grabi hrepenenje po popoldanskem blagoslovu. Kaj storiti? Mamico imam — brž z njo in z Milico k Materi milosti. Vidve sta tam, jaz gledam v daljavo, po Vama gledam sv. Hostijo, molim litanije, pojem, pri sv. blagoslovu me mama priklepa nase, pa je spet dobro. Potem grem k Sv. Trojici po blagoslov enega bratca in v Ljubljano po drugega. Vidiš, mama, zakaj slovo, ko smo pa vedno skupaj.

10. junija zvečer. — Ceylon. — Spet je večer. To srečosmolo imamo, da dospemo zaradi zamude v pristanišča vedno v temi. Parnik se ustavi v pristanišču Kolombo na otoku Ceylonu. Ura je polnoč, ob 3 zjutraj parnik odpluje. M. provincialka (za Indijo) z 2 m. prednicama nas sprejmejo, spet v avto in domov, v noviciat za Indijo. — Hiša spi — v kapeli nas pozdravi spet Oni, ki Njegovo Srce tako ljubeče čuje nad nami. Kako so lepe naše male misijonske kapele. Hitro ogled hiše v temi — 6 naših misijonark, določenih za Ceylon, ostane tu — me pa z avtom dalje v splošno bolnišnico, ki jo naše oskrbujejo. O Bog, uboge ženske, pa vztrajajo in kljubujejo vsemu v tem brezmejnem delu v bolnišnici mož in žen, ki je čisto prenapolnjena. Postelje prenapolnjene, mnogi — kakšen pogled v noči — skoraj nič oblečeni, leže na golih tleh. Stokanje, kašljanje... In dve beli žrtvi ljubezni oskrbujeta vso noč »samo« 300 moških. Kje iskati moči za stanovitnost? Spet razumem milost — živeti v Institutu — Hostija, Evharistija edina —.

V tako hišo sem določena tudi jaz: koliko časa, tega ne vem; m. generalki sem obljubila, da sem pripravljena na vse. Vem, kaj me čaka, pa ob vsem mladi misijonarki raste pogum — če zmorejo te, z božjo

pomočjo, z Evharistijo bom zmogla tudi jaz. Pogumno naprej, za Boga, za duše, za brata.

Zopet na parnik. — Poslovimo se od dobre m. provincialke, s košarico indijskega sadja za pokušnjo, se vračamo na »Conte Rosso«, ura je pol 3 zjutraj. — Drugi dan po takem nočnem sprehodu pa na našem koncu krova ne vidiš drugega kot bele postave, sključene v dve gube na stolu, ki spe, spe spanje pravičnega, ali bolje, utrujenega. Morska bolezen, vročina, prečute noči pa res zdelayo človeka.

16 nas je zdaj še ostalo, 2 ostaneta v četrtek na Filipinih, 11 nas gre na Kitajsko, odtod 3 še na Japonsko. — Še 10 dni... že hrepenimo po naših, po domu: adoracija, Hostija. Naše bele obleke bodo kmalu črne — nič ne de — že tretji teden smo na morju, saj bo tudi za nas enkrat konec te vožnje.

15. junija. — Singapur (Zad. Indija). — Ker naše hiše tu ni, smo se seveda ustavili sredi dneva. Vročina ni neznosna, čeprav smo blizu ekvatorja. Ljudje so že kitajske rase, ljubke mestne gospodične v lahkih, pa tako lepo narejenih oblekah, ki so dolge in nobena brez rokavov. — Govorile smo z gručo mladih dijakov, ki so nam takoj povedali, da so katoličani in pokazali svetinjice Matere Božje, ki so jih imeli všite v hlačnih žepih; pripovedovali sa nam, da so tu skoro sami pogani; poznajo naše sestre iz šanghajske bolnišnice.

Mlad duhovnik, ki je tu vstopil, nas je pozdravil. Jaz sem mislila, da je še mlad bogoslovec, pa je bil duhovnik-domačin s Filipinskih otokov, ki že 8 let misijonari med domačini. In zdaj bomo imele do 18. junija srečo, biti vsak dan pri 3 svetih mašah.

Kitajsko morje. — Zadnji del vožnje se pričinja. Že smo v Kitajskem morju, domovini se bližamo. Že čaka tam Hostija, že me čakajo pozdravi in molitve mojih dragih — naprej, naprej!

16. junija. — Kako mogočno šume valovi Kitajskega morja. Bolj ko se bližam Kitajski, tem bolj misli ljubeče obdajajo moje drage. Saj bo kmalu 21. junij, in moja mama vedno bolj moli, moli. Vsak dan skoro prečitam mamičino pismo in jo vidim, da zdaj pri svetem obhajilu že ne joka več, samo trdno se križa oklepa in hoče biti junaška mučenica — za otroka, ki jadra čisto sam v čisto novo življenje.

Uro smo že dali naprej okrog 7. Ko me Ti, mama, okrog 10. ure blagoslavljaš, je pri meni že 5. ura zjutraj in prejmem Tvoj blagoslov ravno za čez dan, čeprav nikdar zvečer ne ležem kot z gotovostjo Tvojega blagoslova. Vem, da se ne motim, saj so misli moje mame neprestano ob otroku. Pri vas je polnoči, moji spijo, jaz pa prosim zanje in ob 3 sv. mašah sipljem nanje sadove Jezusove daritve...« (Dalje.)

Nekaj statistike o delovanju FMM

Mnogo trdega dela in težkih žrtev zahteva misijonsko delo od onih, ki so se mu posvetili, toda misijonarji in misijonarke jih sprejemajo radi in celo z veseljem, ker vedo, da so odkupnina za neumrjoče duše, katere so prišli reševati. Misijonski redovi kar tekmujejo med seboj v plemenitih delih požrtvovanja in samoodpovedi iz ljubezni do bližnjega. Zato je pa nad njihovim delovanjem razlit tudi poseben blagoslov božji.

Institut frančiškank misijonark Marijinih je v svojih »Annales« (januarja 1938) objavil sledeči pregled svoje dejavnosti preteklega leta:

V različnih zavodih za mladino je bilo 109.824 otrok, od teh dojenčki v 66 jaslicah, otročiči v 75 otroških vrtcih, 30 postaj je zanje raz-

deljevalo mleko; v 109 sirotišnicah so misijonarke oskrbovale 13.865 otrok; 29.950 učencev in učenk je obiskovalo 166 šol vseh vrst; skoro 6.000 delavk se je učilo in delalo v 108 delavnicah; odraščajoča dekleta so zbirale v 26 internatih in 13 gospodinjskih šolah, na tisoče mlajših pa v 127 patronažah in 159 tečajih za pouk katekizma.

Prav lepo napredujejo tudi bolniške ustanove: v 78 bolnišnicah se je zdravilo 179.618 bolnikov, v 11 leprozerijah (bolnišnicah za gobave) 3.431 gobavcev, v 9 lazaretih 3.397 kužnih bolnikov, v 25 zavetiščih je bilo oskrbovanih 782 starčkov in starič. Misijonarke so v 165 dispanzerjih zdravile skupno 4.384.580 bolnikov in razen tega naredile še 361.022 obiskov pri bolnikih in revežih, 276.784 pri ujetnikih in 1.803 v različnih vaseh.

Razne druge ustanove združujejo še po več tisoč oseb kot katehumene, krstiteljice i. dr. Samo krstov »in articulo mortis« je bilo podeljenih 67.125, od teh otrokom 51.467 in odraslim 15.658.

128 novih misijonark je v letu 1937. poslal Institut FMM na vse strani sveta, da pomnože vrste vnetih delavk na misijonskem polju, in 13 novih ustanov se je pridružilo dosedanjim, da prinesejo luč in ljubezen evangelijskega nevednim, ubogim in trpečim.

Suhoparne so te številke, toda kdor samo nekoliko pomisli, kakšni ogromni napor in pogosto nadčloveške žrtve se skrivajo za njimi, se bo v nemem spoštovanju globoko priklonil pred temi junakinjami krščanske ljubezni.

Misijoni FMM na kitajskih bojiščih

Šele sedaj prihajajo z veliko zapoznitvijo poročila o usodi posameznih misijonskih ustanov FMM na ozemlju, kjer divja kitajsko-japonska vojska. V mnogih krajih je vse porušeno, požgano in opl件eno in gre materijalna škoda v milijone; toda človeških žrtev, hvala Bogu, dosedaj še ni bilo in misijonarke očitno čuva roka božja.

V Šanghaju so redovnice Presv. Srca sprejele pod streho 79 FMM, ki so morale z oskrbovanimi otroki in bolniki zapustiti svojo bolnišnico v Yang-tze-poo, tovarniškem predmestju velemesta, in generalno bolnišnico šanghajsko. Razdeljene v več skupin oskrbujejo bolnike, ki so jih razmestili po raznih zavodih mednarodne in francoske koncesije; 14 FMM deluje pa med bolniki v Lester institutu. Toda tudi v koncesijah ni popolne varnosti. Ena sama iz japonskega bombnika vržena 50 kg težka bomba je na licu mesta ubila 200 in ranila 400 oseb! Na univerzi »Aurora« je dobilo za prvi čas zatočišče okrog 120 bolnikov in 100 otročičev, ki so se pa morali pozneje umakniti, ko so se začela predavanja. Tudi sestre usmiljenke so morale s 3.000 reveži, ki jih oskrbujejo, izprazniti hospic Sv. Jožefa in iskati drugje strehe. Da FMM rešijo iz zapuščene bolnišnice v Yang-tze-poo, kar se je še rešiti dalo, so s pomočjo oo. frančiškanov in salezijancev ter mednarodne policije iz še vedno obstreljevanega mestnega dela na kamionih odpeljale, kar je bilo mogoče. — Ker je Šanghaj največje misijonsko središče, se tam organizirajo sanitetne ekipe, ki odhajajo na pomoč v druge kraje. Tako je ena skupina, obstoječa iz več zdravnikov, medicincev ter 12 FMM odpotovala v septembru v Zi-ka-wei, da cepi 3.000 beguncev proti koleri. — V mednarodni koncesiji v Šanghaju se je oktobra nahajalo v 110 taboriščih 55.000 beguncev, v francoski pa v 76 taboriščih 37.000.

V Nankingu so FMM zapustile svojo postojanko, da so mogle prevzeti ambulanco v Lanchi v provinci Sekiang. 700 ranjencem je več tednov noč in dan streglo le 9 redovnic, dokler ni prišla pomoč iz Šanghaja.

Šestdesetletnica

V dnevih 7., 8. in 9. aprila leta 1937 so frančiškanke misijonarke Marijine v Ljubljani obhajale šestdesetletnico ustanovitve njihove družbe s tridnevnic, katero je vodil č. g. pater Odilo. Dne 10. aprila je prevzvišeni gospod škof dr. Gregorij Rožman blagovolil priti zaključiti tridnevnic s sveto mašo, katero je daroval v njihovi mali kapelici, in z lepim nagovorom.

Da, v letu 1877 se je rodila Družba frančiškank misijonark Marijinih. Sveti oče Pij IX. je 6. januarja t. l. blagoslovil njihovo Mater ustanoviteljico, Mater Marijo od Trpljenja, ki se je bila prostrla k njegovim nogam ter odprl njeni družbi misijonarsko obzorje.

»Ve boste poslane nekega dne v štiri strani sveta.«

Ali je Mati ustanoviteljica, pisoč te besede, gledala v bodočnost? Takrat je imela komaj peščico misijonark, le nekaj hiš je bilo v Evropi. Tam v Aziji so predstraže začenjale s pridobitvami v imenu Kristusove ljubezni; sklanjale so se do trpečih, zbirale male, slabotne, zapuščene.

Iz Kartagine je prva monštranca ožarjala črno Afriko.

V Kanadi je imela Družba samo eno revno hišo. — To so bili začetki. Kakšna bo bodočnost?

Ni-li karakteristična poteza Družbe njena univerzalnost?

Univerzalnost, ki jo utrjuje ljubezen in brezmejna vdanost katoliški Cerkvi; ljubezen do Rima, ljubezen do vseh duš sveta.

Goreče hrepenenje, da se odrešilni mir razširi med vse narode.

»Gospod« — tako je m. Marija od Trpljenja učila moliti svoje misijonarke, — »Gospod, daj nam obsežno srce, ki se bavi z vsemi polji (panogami) apostolata, na katerih nam božja Previdnost dovoljuje delovati. Gospod, pošlji nas za apostoli med vse narode!«

Ni hotela omejiti niti apostolata niti delovanja. Hotela je, da so njene hčere vedno pripravljene, celo sredi noči, podati se v katerokoli deželo sveta — celo v najbolj nevarne in najbolj oddaljene kraje.

In ker je bila tudi njih molitev brezmejna, je Bog vselej milostno širil obzorje bratske ljubezni.

Danes šteje 294 središč apostolata:

111 hiš v Aziji: od Palestine in Egipta do Mandchoukono; od otoka Jeso do severne Japonske, na Cejlonu.

55 hiš v Afriki: od Rabata do Nila, od Tunisa do Madagaskarja in Natala.

18 v Severni Ameriki: od velikih pristanišč do ostankov rdečkožcev in Navajos.

21 v Južni Ameriki: na obalah Atlantskega in Tihega morja, na bregovih Amazonke in na višinah Kordiljerov; v stepi.

10 v Oceaniji: na Filipinskih otokih in na otoku Java.

79 v Evropi, opora misijonov, središča oblikovanja in del, in tudi misijoni: otok Feroe in Islandija.

In čemu to univerzalno raztresanje brez brige na razdaljo? Čemu? Da se poneseta med vse narode ljubezen Kristusova, mir Kristusov!

Čemu? Za otroka in mater, za mladino in starčka, za uboge in bogate, za bolne in slabotne, in zlasti za one, katere sveti Frančišek imenuje: naše brate gobavce.

M. Marija od Trpljenja je navdajala svojo okolico s pogumom, ki je bil obenem močan in miren, ki je premagal vse težave. Ta pogum je črpala v ljubezni do Boga in duš.

Pisala je: Frančiškanske misijonarke Marijine se bodo posvetile apostolatu. In dalje: »Naj se sestre po njihovih sposobnostih naučijo različnih del, ki so koristna misijonom.«

Frančiškanske misijonarke Marijine so se morale resno učiti ter se dobro pripraviti, da so se usposobile delovati v toliko različnih delokrogih. V ta namen imajo več šol za bolničarke. Napravile so tudi učiteljske izpite in nekatere so absolvirale univerzo Sorbone v Parizu.

M. Marija od Trpljenja je hotela, da so sestre pripravljene na vsako duhovno in telesno delo usmiljenja, na katerokoli delo in celo na katerokoli junaštvo. Črpati so ga morale v notranjem življenju, povsem prepojenem z molitvijo in odpovedjo, prežetem frančiškanskega duha, ki moli, dela, trpi in se bojuje, da izpremeni in preobrazi okolico tako, da vtisne podobo Kristusovo v srca in hiše.

P. ANGELIK:

Beseda božja in življenje

»Dokler imate luč, verujte v luč, da boste otroci luči« (Jan 12, 36).

Po dolgih in žalostnih zimskih dneh se zopet veselimo, da se dnevi daljšajo, da sonce in njegova svetloba dobiva vedno večjo moč. Če bi morali vedno ostati in živeti v megli ali poltemi, bi to komaj mogli prenesti. Kjer manjka sonca in luči, tam manjka življenja.

Nekaj krasnega in neskončno osrečujočega je luč. Kaj svetlejšega, kaj bolj prijaznega in lepšega kot luč ne bi mogli najti v celem vidnem stvarstvu. V trenutku, ko je Gospod v jutru vseh dni dejal: »Bodi svetloba« in je bila svetloba, je dal človeštvu enega svojih najčudovitejših darov. V mnogostranskem življenju stvarstva šele luč vodi vse proti svojemu cilju. Vsakokrat kadar iz temne noči mladi dan zopet vstaja nad zemljo, gre slavospev v pomladnem jutru po vesoljnem stvarstvu in ljudje se vesele blesteče se luči. Brez njene svetlobe bi celo veliko vidno stvarstvo ne bilo drugega kakor svet, poln groze in nerodovitnosti in smrti. Zato s tolikim veseljem in radostjo pozdravljamo luč.

Kot kristjani ljubimo luč, ker nam govori besede veselja in radosti. V Luči naj bi hodili, v Luč naj bi verovali, mi sami naj bi bili luč, ki naj bi pregnala iz nas sleherno temo in vsako srce naj bi bilo razsvetljeno z nebeško lučjo. Tako hoče naša vera. Kajti luč je vsebina in bistvo našega življenja. Naše krščanstvo je vera Luči, ono samo je luč in zato določeno, da nas vodi v občestvo luči, k Bogu samemu.

»Verujte v luč,« tako je dejal oni, ki je samega sebe imenoval Luč sveta in ki je s svojim naukom in s svojim življenjem postal za nas veliki nosilec luči: »luč v razsvetljenje poganov in slavo svojega ljudstva Izraela« (Lk 2, 32). Njegov trud in njegovo hrepenenje je bilo: v vsej temi zemeljskega življenja, v vsej temi dvomov, ugank, malosrčnosti v nas uveljaviti staro besedo: Bodi svetloba.

Resnično, vse okoli nas postane svetlo in prijazno, če Vanj verujemo in njegovi besedi in postanemo otroci luči. V veri postane tudi to, kar je temno, svetlo. Nevernemu ostane vse temno. V veri gledamo v svet luči in svetlobe božjih resnic in božje milosti, njegovih ukrepov in njegovega vodstva. V neveri nam ostane kakor za temnim zagrinjalom vse skrito.

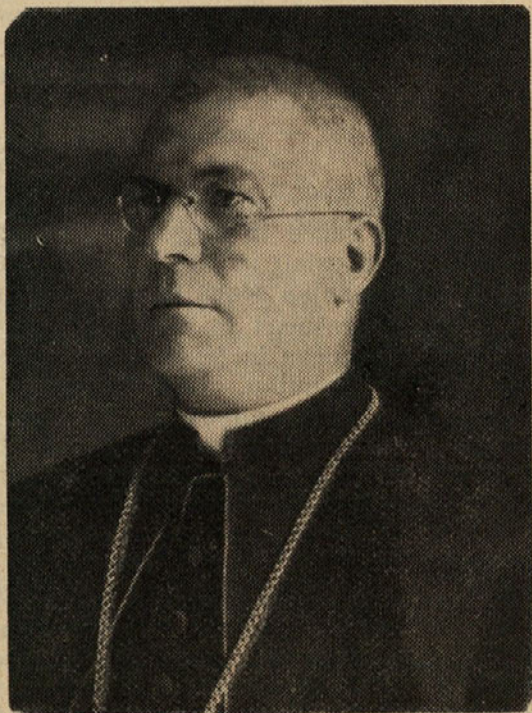
Ne moremo biti vsi učeni, toda vsi smo lahko razsvetljeni. Ne moremo biti vsi apostoli luči, toda vsi se lahko branimo proti nespametnemu očitku, kakor da smo mračnjaki in se bojimo luči. Le dokler nas Kristus ne razsvetli, ostanemo otroci teme, pa če bi tudi same sebe stokrat smatrali za prijatelje svetlobe in junake duha. Če pa je enkrat Kristus kot sonce življenja v naših srcih prižgal luč vere vanj in v njegovo besedo in se mi v resnici trudimo dan za dnem hoditi v njegovi luči, tedaj smo resnično prijatelji luči in nosilci izobrazbe za človeštvo, četud nas svet nasprotnikov stokrat zmerja in imenuje mračnjake. »Verujte v luč — da boste otroci luči!«

In naj molijo za mrtve . . .

(Sv. Frančišek As.)

† Kanonik dr. M. Opeka.

L. 1921 smo obhajali na najslovesnejši način 700-letnico ustanovitve tretjega reda sv. Frančiška. V Ljubljani se je vršila jubilejna slovesnost najlepše. V frančiškanski cerkvi je opravil slovesno pontifikalno sv. mašo veliki tretjerednik pokojni škof dr. Anton Bonaventura Jeglič. Za slavnostnega pridigarja ob tej priliki je bil povabljen g. dr. Mihael Opeka. Eno uro pred začetkom govora je bil že v samostanu. Tedanjemu voditelju III. reda, p. Salvatorju, pravi dr. Opeka: »Za ta veliki tretjeredni jubilej hočem pridigati kot tretjerednik.« P. Salvator ga je takoj sprejel v tretji red; to se je zgodilo 23. julija 1921. Leto pozneje in sicer 19. avgusta 1922 je napravil redovne obljube. Pokojni g. kanonik je spadal torej k naši ljubljanski tretjeredni skupščini. Pokojnega gospoda so vezali prijateljski stiki z ljubljanskim frančiškanskim samostanom. Kot profesor je dolga leta maševal v samostanski cerkvi. Na samostanskem vrtu se je mnogokrat pripravljajl za svoje govore, ko je postal stolni pridigar. V samostanski kapelici je vsak petek opravil pobožnost sv. križevega pota. Ni torej čudno, da se še v bolezni ni mogel ločiti od našega samostana. »Nesite me k oknu,« je zapovedal, »da bom videl k frančiškantom.« Odkritega prijatelja se bomo spominjali v molitvi. R. I. P.

Spominu vzorne matere in žene-tretjerednice

† Ivani Jagodic na grob

† Ivana Jagodic

Bil je mrzel zimski dan 27. jan. 1937, ko se je z doma na Visokem ob 9. uri dopoldne začel sprevod in zadnja pot vzorne žene in matere Ivane Jagodic.

Prvič sem videl tak pogreb na deželi. Sneg je sprva čisto lahno naletaval, tako da je bila tišina še večja in glasna molitev še bolj poudarjena.

Za krsto je stopalo izredno veliko število pogrebcev in pred vozom cela vrsta duhovnikov iz sosednih župnij. Pri znamenju v Šenčurju je prišla nasproti asistenca in v cerkvi je čakal sam ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman.

Molitve, sv. maša in zadnji obred, ki ga je vodil ob številni asistenci duhovnikov, so trajale do pol ene popoldne.

Na grobu je govoril g. župnik Vavpetič in sredi ihtenja, sredi množice, sem naenkrat slišal besede, ki so se mi vtisnile neizbrisno v spomin:

»Pri pokojni mami sem se kot duhovnik naučil, kaj se pravi iz vere živeti. To je bila velika žena, globokovernna, potrpežljiva in vsa vdana v voljo božjo. Pogrešala jo bo visoška žalostna Mati, kjer je preklečala toliko ur in zmolila toliko rožnih vencev. Bila je v župniji v verskih organizacijah povsod prva in vsa požrtvovalna. Pa ne zato, da je bila zraven — ampak iz globine vernega srca.«

In tudi, da mi ni bila osebno znana in ljuba, tudi če bi ne bila mati mojega prijatelja in sošolca, te besede, ki so tedaj ob grobu plavale pod težko zimsko nebo, bi mi narekivale dolžnost, zanimati se za to izredno, tako skrito in bogato življenje.

Rojena je bila pokojna gospa 28. dec. 1867. v Smledniku, poročila se je stara 23 let in preživela v zakonu dve leti manj kot 50. Imela je desetero otrok, ki še danes vsi živijo. Ne bom jih našteval, saj tudi hoteli ne bi, spomin je posvečen njihovi materi. Vendar vem, da je imela pri vsej bogati ljubezni za vse otroke še posebej delček srca za svojega sina-duhovnika — ki je po celi škofiji znani in odlični ravnatelj škofijske pisarne — gospod Jože — sedaj tudi konzistorialni svetnik. V njem je ljubila dvoje: svojega otroka in duhovnika.

Kako je to življenje potekalo? V dolžnosti žene, dolžnostih matere in gospodinje. Vstajala je poteli ob 4 in še prej in šla zadnja k počitku. Svoj dan je pričela redno z molitvijo in ga prav tako končala. Kako pa najde toliko zaposlena kmečka mati še čas za rožni venec in za tretjeredno molitev in še za druge stvari, je pa uganka zase. Že kot mlada žena je stopila v III. red in bila skozi vsa leta vzorna v izpolnjevanju dolžnosti. Pasu ni odložila tudi v boleznih ne in naročila je, da ga hoče imeti tudi v grobu. Po svojem značaju pa ni bila morda nekje na drugem svetu — o ne, njena pobožnost je bila vedra, prijazna, prisrčna, prepričevalna.

Njen obraz — zrcalo miline in dobrote — odkar sem jo spoznal in tega je že nekaj let, mi je bil ljub in drag in zdela se mi je izredno prikupna. Po svoji govoric, nikoli o nikomur žale besede; povsod je našla nekaj dobrega in je tisto na dan prinesla. In snažna in čista, kljub

delu na polju, v hiši, pri domači obrti — vselej tako čista in ves dom svetel in urejen. In to ni majhna stvar.

In še nekaj moram poudariti — nekaj, kar je rojeno iz Frančiškovega duha — njeno velikodušnost. Kako je vse razumela iz svoje dobrote. Smeh in šalo, vedrost in pesem in zraven bila sama vesela. Vedno me je navdajal občutek poleg nje: če bi ne vem kaj težkega bilo, razumela bi in njej bi se dalo vse povedati.

Ljubi, mili in tako dobri obraz se je odmaknil in skril. Delavne in pobožne roke so omahnile in šle počivat, njene tople oči so ugasnile — njen spomin pa naj ostane med nami kot čisto zrcalo dobre žene, vzorne matere in gospodinje. In naj vedo matere in žene, kadar jim je težko: Bog pa je zvest plačnik!

† Marija Zupanc. Na Krki pri Stični je umrla tretjerednica Marija Zupanc. Bila je posebna ljubiteljica dnevne sv. maše. Nobeno delo je ni odvrnilo od nje. V njeni družini so molili vsak večer sv. rožni venec. Bila je velika dobrotnica siromakov. Naj v miru počiva!

Kako je z novimi naročniki?

Zopet imamo sto novih. Kako, ali se bomo zdaj ustavili? Na noben način. Na sredi pota se nihče ne ustavi, temveč takrat, ko pride do cilja. Naš cilj je 5000 novih naročnikov. Mnogi še niste za Cvetje ničesar storili! Prihodnja številka Cvetja bo začela prinašati seznam novih naročnikov po skupščinah in farah.

Novi naročniki:

Struna Fani, Gartner Antonija, Zadnik Marija 3 izv., Jerebič Kata, Misij. hiša Celje, Kaplanija Braslovče, Župni urad Adlešiči, Bolniški dom, Župni urad Sv. Jernej 2 izv., Skale Marija, Župni urad Št. Ilj pod Turjakom 2 izv., Vrščaj Ana, Goličnik Marija, Kozjan Mici, Praznik Pavla, Semprimožnik Ana, Poznič Alojzija, Grum Frančiška, Žuža Pavla, Župni urad Mirna peč 3 izv., Kranjc Marija, Turnšek Marija, Prebil Marija 13 izv., Župni urad Šmartno ob Dreti 2 izv., Frančiškanska rezidenca Rocno 5 izv., Milavec Marija, R. Budin don Giovanni, Rev. Camillo, Frančiškanski samostan Trsat, Župni urad Sv. Jurij ob Ščavnici 7 izv., Račič Antonija, Savinšek Antonija, Hvalica Katarina, Gabrovšek Uršula, Godec Anica, Ilc Angela, Felicijan Antonija, Župni urad Št. Janž na Drav. polju 2 izv., Župni urad Polenšak 4 izv., Kaplanija Št. Vid pri Stični 2 izv., Turnšek Ana, Kaplanija Prevalje, Črtalič Ivanka, Fabar Marija, Čimžar Mana, Slabe Elizabeta, Čč. sestre usmilj. Studenec, Dušič Pavla, Užive Jožefa, Terglav Julka, Praznik Ivana, Turnšek Alojzija, Kaltnekar Jožefa, jerala Marija, Zakrajšek Frančiška, Ivanc Marija, Dežman Marija, Koren Marija, Unučec Katrin, Bobnikr Marija, Žibrť Neža, Plankar Ana, Anzlovar Ana, Pišek Marija, Beguš Marija, Rev. Francis Scheringer, Amerika.

Vseh skupaj torej 100 in od zadnjič 1024 = 1124.

P. ODILO:

Družinska molitev sv. rožnega venca. Papež Pij XI. je meseca septembra lanskega leta izdal znamenito okrožnico o sv. rožnem vencu. Neki dušni pastir v Ameriki je začel uvažati prelepo molitev v domovih svoje fare na ta način, da gre vsako nedeljo zvečer k eni izmed svojih družin, da s člani družine skupno moli sv. rožni venec. Ime dotične družine naznani duhovnik pri obeh službah božjih. Sosedje se zadovoljno pridružijo k tej nedeljski družinski pobožnosti.

Naprej moli navadno eden izmed otrok dotične družine. Pri krščanskem nauku otroci z navdušenjem pripovedujejo o rožnavenski pobožnosti v družini. »Po petdesetih letih smo letos prvič v naši hiši skupno molili sv. rožni venec,« je rekla neka družinska mati, ko je bila molitev končana.

Pri nas se v mnogih družinah še moli sv. rožni venec; ponekod vsak večer, druge redno ob sobotah in nedeljah, mnogokje so pa to lepo družinsko molitev že opustili. Pa je navadno tako: odkar ni več molitve sv. rožnega venca v hiši, je v družini vse narobe.

Bila je duša vse hiše. Znameniti pisatelj Ludovik Auer opisuje svojo mater: Deležen sem bil velike sreče, da sem imel pristno krščansko mater. Pristno krščanskih mater je v našem času vedno manj. Taka krščanska mati je popolnoma drugačno bitje, kot so navadne žene in gospe drugačne kot one matere, ki

so sicer krščene, pa so popolnoma zakopane v to blatno zemljo, žive po mesu in od kristjana nimajo drugega na sebi kot samo ime.

Skrajni čas je, da smo si katoličani že kdaj na jasnem, kakšna bi morala biti prava katoliška verna mati.

Moja mati ni nikdar zamujala dolžnosti, ki jih enostransko imenujemo verske dolžnosti, namreč: zunanje verske vaje v cerkvi in v domači hiši. Nikoli pa si ni domišljevala, da so to vse njene dolžnosti. Natančno je vedela, da je molitev in da so sv. Zakramenti samo sredstva, ki dajejo moč za dopolnitev verskih dolžnosti; vedela je, da se krščanstvu ne sme zadovoljiti s samimi zunanji verskimi vajami.

Moji materi je bilo delo v domači hiši služba božja. Temu delu se je vsa posvetila. Ne morem se spominjati, da bi se moja mati kdaj udeležila kake zabave in da bi šla kdaj na kak obisk. Bila je duša vse hiše in njen duh je blagoslavljal in posvečeval vse družinsko življenje.

Navadno so take naše tretjerredne matere!

Visoki čevljar. Temen in vlažen prostor v kleti je bila njegova delavnica. Tu je sedel stari čevljar, rezal usnje, šival in udarjal s kladivom in trudil se je, da popravi raztrgane škornje.

Temno je bilo že zunaj. Notri pa je medlo gorela svetilka. Kar naenkrat potrka mlad mož in vstopi, pogledal je previdno okoli sebe, če ga

kdo ne opazuje, potem prime starčkovo roko in jo poljubi s svetim spoštovanjem.

»Kako je?« vpraša tiho starček.

Ravno tako tiho zašepeta mladenič svoje poročilo čevljarju na uho. Starček, ki je bil do zdaj tako potrta, se je srčno razveselil. Vstal je, položil je svoje roke mlademu možu na glavo, naredil mu je križ na čelo, ga poljubil in govoril: Bog bodi zahvaljen, da si prišel. Bal sem se, da si ne boš upal. Imenujem te za dušnega pastirja v kraju N. namesto p. Benjamina, ki so ga boljševiki umorili. Pojdi in pasi čredo Kristusovo, kakor se spodobi dobremu katoliškemu duhovniku. Bog bodi s teboj! Toda... pojdi... kmalu pridejo ljudje, ki naju ne smejo dobiti skupaj.

Nekega dne so starega čevljarja aretirali. Zdel se jim je sumljiv. Preiskali so ga ter so pod njegovo obleko našli škofovski križec. To je bil plen! Križec so mu iztrgali, njega pa so odpeljali v ujetništvo, ki se iz njega ni nikdar več povrnil.

Tako delajo ruski boljševiki s katoliškimi škofi in duhovniki.

Kam pride narod brez verskega pouka. Čudimo se nad grozotami Španije. Ta dežela je bila vendar vedno katoliška. Toda 15. septembra 1911 je Canalejeva vlada izdala odlok, po katerem je bil verski pouk tako otežkočen, kot bi bil popolnoma prepovedan. Odlok je zahteval, da morajo učenci, ki hočejo biti poučevani v krščanskem nauku, plačati posebne pristojbine in na koncu leta se morajo tudi podvreči posebni skušnjaji. Ure veronauka so bile preložene na vroče popoldneve, ko je v Španiji nemogoče misliti in študirati. Odlok

je imel posledice, da večji del otrok ni mogel plačevati visokih pristojbin za verski pouk. Veliko število učiteljev se je javno proglasilo, da nimajo in ne potrebujejo vere. Danes mora Španija brezvernost svoje mladine plačevati s potoki krvi. Ker so zaprli redovne šole, je ostalo samo v Madridu 90 tisoč otrok brez pouka.

Vera je najsolidnejši fundament državi in vsemu redu na svetu. Ne podira svetnega kraljestva tisti, ki zida nebeškega!

Pravi odgovor. V neki fari so imele sv. misijon. Treba je bilo premagati strah pred ljudmi in razne predsodke. Marsikateri mlad fant je začel z omahovanjem, pa je vendar zdržal in zmagal in šel k sv. Zakramentom.

Nekoliko mladih fantov je po sv. misijonu vozilo drva v sosednji fari. V vročini dneva so prišli v gostilno, da bi se malo pokrepčali.

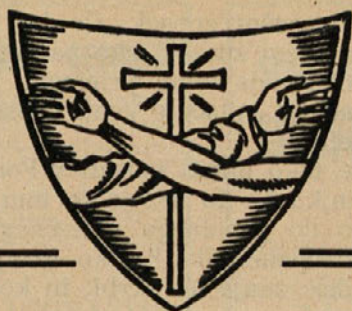
Gostilničar prinese vino in vpraša: »Vi ste gotovo iz vasi M.?«

»Da,« se oglasi odločen odgovor. »Kot se sliši, ste imeli pred kratkim sv. misijon. To ste pa gotovo vsi lezli k spovedi! Sram vas bodi, mladi fantje, radi tega!«

Fantje so sramotilca strogo pogledali. Nato pa pravi eden: »Mož, ali svoje vino tako drago prodajate? Mislili smo, da boste zahtevali od nas samo naš denar, ne pa našega verskega prepričanja. Tovariši! pustimo vino! V sosednji gostilni bomo pili cenejše vino, četudi bi bilo dvakrat tako drago.« Nato so vsi fantje zapustili gostilno nespametnega sramotilca. Bog daj mnogo takih odločnih fantov, ki bi znali tako spretno prijeti vsakega nesramneža za jezik. O koliko psovk na vero bi taka odločnost preprečila!

Pax
et bonum!

Mir in
vse dobro!

P. ANGELIK:

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanje: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vanj stopi tekom dveh let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobre brote bližnjega;
3. ne sme biti star nad 45 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnjega pojasnila, se lahko pismeno obrne na »Pax et bonum«, »Podporni odsek III. reda v Ljubljani, Frančiškanska pasaža. Osebnost pa lahko tudi na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani«.

Vpisana sem v Podporni odsek. Brala sem v Cvetju, da dobi podporo v celotnem znesku šele tisti, ki postane star 60 let. Jaz bom potemtakem morala plačevati celih 43 let. To se mi zdi preveč.

Vidi se iz Vašega vprašanja, da niste natančno brali Cvetja in zato niste zadeve dobro razumeli; in še nekaj se vidi: pozabili ste brati splošne pogoje, ki bi jih moral poznati vsakdo, ki je vpisan v Podporni odsek III. reda.

Res je določena starostna meja 60 let, ko člani lahko začno prejemati mesečne zneske, kakor jim pritiče po razredu, v katerega so se vpisali, in po dobi, v kateri so bili vpisani v Podporni odsek. Določili smo starostno dobo 60 let, ker tisti, ki so v našem Podpornem odseku vpisani, so tedaj, ko so stari 60 let, običajno tako zgarani, da že zaradi svoje starosti ne morejo več opravljati svojih poklicnih dolžnosti in si sami služiti svoj kruh. Zato pri tistih, ki so dosegli enkrat starost 60 let, tudi ni potrebno zdravniško izpričevalo, kakor je to potrebno pri tistih, ki še niso dosegli 60. leta starosti. Čisto določeno pravi 7. čl. splošnih pogojev: »Pravico do stalnega mesečnega zneska dobi član, ki je dopolnil 60. leto starosti.«

Prav tako jasno pa tudi pravi isti člen v drugem odstavku: »Član, ki je plačal prispevke za 30 let, ima pravico do celega mesečnega zneska.« To velja brez ozira na starost in se torej prav lahko zgodi, da bo kaka oseba, ki se je mlada vpisala v Podporni odsek, stara komaj 50 let, pa

bo že dobivala celotni mesečni znesek. Če bo hotela, bo lahko takoj začela dobivati celotni mesečni znesek, ako pa ne, bo pa lahko plačevala tudi naprej in bo potem seveda temu primerno več dobivala. Nihče pa je ne bo silil, naj še nadalje vplačuje svoje mesečne zneske, storila bo pač, kakor bo sama hotela.

Ako ste se torej še tako mladi vpisali v Podporni odsek III. reda, da Vam do 60. leta manjka še 43 let, je to tem boljše za Vas in boste tako prej dobili pravico do popolnega mesečnega zneska. Bog daj, da bi bilo dosti deklet tako pametnih. Koliko manj bi bilo na stara leta potem zdihovanja, da nihče zanje ne skrbi, in kolikó manj ljudi bi bilo odvisnih od javne podpore!

Nove knjige

Florence Barclay: Rožni venec (v založbi Ljudske knjižnice Jugoslovanske knjigarne 1937). Delo, ki je danes prevedeno skoraj v vse evropske jezike in je doživelo samo v Nemčiji nad enmilijonsko naklado,

Francé Bevk: Človek proti človeku (ista založba). Snov, ki jo Bevk v tem svojem najnovejšem delu obravnava, je vzeta iz slovenske zgodovine, iz časov, ko so na Goriškem in po Julijski krajini vladali Slovencem oglejski patriarhi. Na čudovito spreten način je prikazana borba posameznih značajev in njih tragični konec. — Knjiga je lepo opremljena in jo toplo priporočamo.

Alja Rahmanova: Tovarna novega človeka (založila Jugoslovanska knjigarna, natisnila Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani). — Roman sam smo že prej brali v »Slovincu«. Dobro je bilo, da ga je Jugoslovanska knjigarna izdala tudi kot posebno knjigo v svojih knjižnih zbirkah. Z živo besedo in jasnimi primeri nam riše Alja Rahmanova, ki jo marsikdo bolj pozna po njenih dnevnikih, bedo ruske žene in tiranijo rdečih satanov. Nazorno nam pokaže vso puhlost komunizma, pokaže tudi ves njegov lažni in zmotni nauk. Knjiga je vsekakor priporočljiva, posebno našemu delavskemu sloju bi zelo koristila.

Erich Kästner: Pikica in Tonček (ista založba). Vsako govorjenje bi bilo odveč. Knjižica je že na prvi pogled tako prikupljiva, da mora navdušiti vsakega še tako izbirčnega bralca. Posebno bo dobrodošla naši ljudskošolski mladini, ki danes že res nima več pravega berila. Segajte po njej!

Švedska pisateljica **Hildur Dixelius** je bila doslej pri nas še popolnoma neznana, čeprav zavzema poleg Selme Lagerlöf in Sigrid Udset eno najvidnejših mest v nordijski književnosti. Pridobila si je pisateljica ta sloves z romanom »Sara Alelia«, ki smo ga pred nedavnim dobili v založbi »Leposlovne knjižnice« Jugoslovanske knjigarne. Pisateljica nam kaže v romanu z živim in napetim pripovedovanjem dogodkov življenje v švedski Laponski pred nekako sto leti. Do sedaj izišla knjiga je šele prvi izmed treh delov in je tudi okusno opremljena. Cena vezani knjigi je 80 dinarjev.

Anton Coolen: »Brabantski rod«. Izdala v Leposlovni knjižnici Jugoslovanska knjigarna. Cena vezani knjigi je 55 dinarjev. Prav hvaležni smo knjigarni, da nam je oskrbela prevod tega odlično katoliškega dela. Vsebiho navajati bi bilo odveč, ker bi mogli bralcu skvariti vtis, ki ga knjiga pusti vsakomur. Toplo jo priporočamo vsem našim prijateljem.

KNJIGE - BROŠURE - CENIKE

jedilne liste, etikete, diplome, razglednice, letake, plakate, tiskovine za tujsko propagando, za poslovno reklamo, za urade, trgovino in obrt ter vse ostale tiskovine, bodisi v eno- ali večbarvnem tisku, izvršene potom

KNJIGOTISKA, LITOGRAFIJE
ALI BAKROTISKA

dobavlja v okusni opremi

Jugoslovanska tiskarna
v Ljubljani
Kopitarjeva ul. 6

Izdeluje tudi vse za ilustriranje tiskovin potrebne osnutke, risbe, predloge in klišeje

Točna postrežba — Umerjene cene

Strojno mizarstvo

Uršič Franjo
Ljubljana

Sv. Petra cesta št. 85

Izvršuje vsa stavbna in pohištvena mizarska dela solidno in po konkurenčni ceni!

Za Baragovo semenišče:

Vidic Ana 30 din, Hale Neža 65 din, Gregorčič Ana 20 din, S. Marija 80 din, J. S. 51 din, Lipužič Julijana 17 din, Koritnik Antonija 30 din, Kallan Regina 51 din, I. B. 31 din, L. K. 51 din, J. K. 54.75, Ločniškar Ivan 200 din, C. C. 128.25 din, Malovrh Ivanka 77.25, Pečenko Ivana 58 din, Brojer Ma. 12 din, Dobrovolje Jožefa 18.75, Štupica Pavla 105.25, M. H. 150 din, U. G. 140, Japelj Ana Marija 27.50, Klun Marija 7.50, N. N. 27.50, Volčko Ana 41.25, Cuznar Jerca 50, A. G. 35.75, Ozina Marija 50, Žan. puk Nežka, Micka 80.25, F. M. 40 din, Ševšek Frančiška 66 din, Ciber Barbka 20 din, S. Frančiška 59.75 din, Svetec Marija 45.50 din, Škerjanc Ivana 100 din, Kovačič Ana 22.25, Bavec Marjeta 40.25, Slatner A. 40 din, Močnik Kati 15 din, Tkavec Brigita 34.75 din, Šar Marija 100 din, Vohinc Klara 103 din, Babnik Marija 51.50 din, Vrtič Karolina 56 din, Handler Jožef 200 din, Zalaznik Marija 50.50 din, G. M. 150 din, Skerlep Dušan, dijak, 32 din, F. R. 53.50 din, Marija Tort. 136 din, Sever A. 52.50 din, Kopač L. 115.25 din, V. Š. 61.25 din, Kveder M. 60.50 din, Primožič Leopoldina 23.75, Gerčman Marija 65 din, B. F. 100 din, Tavčar Antonija 88.75 din, Pučelj Pavla 27.50 din, Zupan Frančiška 30 din, Bregar Uršika 108.25 din, A. K. 80 din, Ovičaj Marijana 63 din, Cvelber M. 33.25 din, M. M. 140.25 din, Kirn Ana 20 din, Schort Antonija 100.50 din, Jos. Elizabeta 54.25 din, Lampe Frančiška 100 din, Kattauer U. 51 din, Smrdel Franja 20 din, Tominec Marija 30 din, Sadar Franc 100 din, Klančnik Ivana 12, Š. M. 79.50, Rotar Uršula 50 din, Pogačnik Marija 100 din, Logar Matevž 51 din, M. F. 52 din, Kovač Frančiška 70 din, Modin Marija 108 din, Sernetz Ana 118 din, Recrub Ana 111 din, s. Jožefa 101 din, Beber Antonija 60 din, Škalj Alojzija 30.50 din, Tomše Uršula 34.25 din, Vovk Al., dijak, Polica 87.25 din.

ANTON SFILIGOJ

LJUBLJANA

Frančiškanska ulica, poleg Frančiškanske cerkve

ima vedno na zalogi:

Devocijonalije:

Križe (razpela) lesene in kovinaste s podstavkom ali lake, da se pritrdijo na steno. Poleg tega nudim primerne svečnike. — Kipe v višini od 20 cm do 150 in 200 cm. — Svetinjice iz aluminija in posrebrene (alpaka-srebro). — Rožne vence domačega izdelka. — Podobice, od Din 8.— naprej, in druge nabožne predmete za darila

Molitvenike, slike, pisarniške potreščine:

Šolske zvezke, peresa, vse uradne listine, kuverte, črnila, risalno orodje, tuše, risarske glavne papirje, blagajniške in druge trgovske knjige, nalivna peresa, tintnike, pisalne garniture, pisemski papir itd

NAŠA LJUBEZEN TEBI, GOSPA

s krasnimi slikami

in v res lepi opremi. Spisal dr. p. Roman Tominec, O. F. M.